

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROŞIORI DE VEDE

ANUL 25, NR. 661, SEPTEMBRIE 2022

Editorial
Septembrie

Septembrie, luna echinocţiului de toamnă, dar şi luna începerii cursurilor şcolare ...

Nu cred că vreodată, în sistemul nostru de învăţământ, de când datează el, noul an şcolar a debutat pe 5 septembrie, cum s-a întâmplat anul acesta. La urma urmei, nu trebuie să ni se pară deloc anormal, având în vedere că în multe alte şcoli din lume, de pildă în cele americane, activitatea şcolară începe pe 1 august.

Indiferent că s-a produs pe 5 şi nu pe 15 septembrie, după tradiţie, începutul anului şcolar stă sub impulsul aceloraşi puternice emoţii pe care le trăiesc tinerii, dar mai cu seamă părinţii lor. Grijile acestora de pe urmă sunt cu mult mai mari, atunci când copilul lor trece de la ciclul primar la cel gimnazial. Dacă până acum, elevul a avut un singur dascăl, învăţătorul, păşind în clasa a V-a, el va întâlni atâţia profesori câte materii sunt de studiat, iar nevoile lui de adaptare sunt nenumărate şi, vrând-nevrând, trebuie să le facă faţă.

Gândul meu se îndreaptă cu aceeaşi dragoste asupra învăţăceilor din clasa I, care pun pentru prima oară ghizdanul în spinare, asupra elevilor din ciclul gimnazial şi din liceu, care se vor întâlni cu exigenţe sporite, fiecare dintre ei, având a se confrunta, la încheierea ciclului, cu un examen hotărâtor privind orientarea viitoare ..., dar şi asupra dascălilor care îi vor dirija pe tineri în drumul devenirii lor.

Câţi dintre noi, cei maturi, nu ne amintim, măcar la început de toamnă, de primul nostru învăţător, de profesorii care ne-au îndrumat în diferite etape ale parcursului formativ şi ne-au ajutat să devenim ceea ce suntem astăzi?

Nu ştiu câţi dintre foştii mei elevi se mai gândesc la mine, dar, personal, mă încearcă puternice sentimente de nostalgie, având în vedere că am slujit cu dăruire învăţământul românesc vreme de patru decenii, din care un sfert de veac l-am petrecut în mijlocul unor copiii din acest oraş pe care îl iubesc şi încă îl slujesc aşa cum pot.

Urez din tot sufletul succes la învăţătură noilor generaţii de elevi, iar dascălilor lor şi celor care participă într-un fel sau altul la bunul mers al şcolii, putere de muncă, întru formarea unor oameni în spiritul adevărului, dreptăţii, prieteniei şi al respectării valorilor morale autentice, pentru ca societatea românească viitoare să se afle pe mâini bune, responsabile, văzând de pe acum ce timpuri ne aşteaptă!

Septembrie este considerată una dintre cele mai frumoase şi mai generoase luni ale anului, poate şi pentru că sufletul multora dintre noi se scaldă nostalgic, în frunzişul îngălbenit al amintirilor ...

Domniţa Neaga

Expoziţie inedită la Roşiori de Vede

Braşov şi Roşiori de Vede sunt două oraşe din România cu o bogată istorie aeronautică. Roşiori apare pe harta primei companii aeriene transeuropene, la Compagnie Franco-Roumaine de Navigation Aérienne, oferind un teren de aterizare de rezervă şi un far de navigaţie (a cărui urmă, din păcate, s-a pierdut), asta în anii '20 ai secolului trecut, adică aproape în aceeaşi perioadă când la Braşov începea să se construiască prima mare fabrică românească producătoare de avioane, vestita I.A.R.

Avioanele de vânătoare fabricate la Braşov au fost găzduite de aerodromul de la Roşiori în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (Grupul 1 Vânătoare, înzestrat cu avioane IAR-80, a avut baza pe Roşiori în anii 1943-1944, iar grupul monumental dedicat memoriei eroilor Grupului, amplasat pe locul fostului aerodrom, stă mărturie în acest sens).

Continuare în pagina 7

De aceea este cât se poate de normală şi binevenită ideea colaborării dintre Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu", din Roşiorii de Vede, şi Muzeul „Casa Mureşenilor" din Braşov pentru găzduirea la Roşiori a expoziţiei itinerante „Aviaţia Braşoveană 1968-2021".

Materialul documentar, pregătit de muzeograful Traian Constantin Dumbrăveanu, prezintă istoria fabricii producătoare de aeronave Întreprinderea de Construcţii Aeronautice Ghimbav-Braşov între anii 1968 — când acolo au început a fi produse elicoptere, sub licenţă franceză Sud Aviation — şi 2021, anul alcătuirii expoziţiei. ICA poate fi considerată o continuatoare a tradiţiei industriale a Braşovului în domeniul aeronautic, chiar dacă această capacitate de producţie a fost construită la Ghimbav şi nu pe locul primei fabrici (care, începând cu 1946, a trecut la producţia de tractoare).

Prof. **Mihai-Atanasie Petrescu**
Membru al Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni
Foto: **Florina Carvaci**

Fir întins

17 septembrie. Zi te toamnă autentică. Toamnă venită să astâmpere arşiţa verii. O vară toridă care a prefăcut pajiştile şi poenitele în deşert.

Sub un cer acoperit de nori, Lacul Urlui şi-a lăsat etalată lumea acvatică, cu binecunoscuta-i generozitate, creionând în ochii vizitatorilor un adevărat tablou autumnal.

În cântecul cormoranilor, al sălciilor şi plantelor de apă s-a desfăşurat Concursul de pescuit sportiv „ Fir întins" – Organizat de Consiliul Local, Primăria Municipiului Roşiori de Vede, Direcţia pentru Cultură, Educaţie, Creaţie şi Sport, la care au participat roşioreni îndrăgostiţi de apă şi de peşte. Fie că au descoperit pasiunea în familie şi vor să ducă mai departe tradiţia, fie că au făcut din această

pasiune un mod de a îşi petrece timpul liber, amatori sau profesionişti, pescarii se trezesc cu mult înainte de răsăritul soarelui pentru a îşi ocupa locul unde pot întinde undiţele şi lansetele pentru a ne uimi apoi cu poveştile, aventurile şi capturile lor.

Astfel, în spiritul tradiţiei, după cum spunea şi dl Silviu Arsu, directorul Direcţiei pentru Cultură, Educaţie, Creaţie şi Sport, cea de a XIII a ediţie a concursului a fost câştigată de dl Daniel Ivănică. Toţi participanţii au primit premii şi menţiuni...ce le vor aminti de această „zi de toamnă cu ochii plini de ploi şi geanta încărcată de frunze roşii, galbene, pestriţe, frunze verzi şi ruginii..."

Florina Carvaci

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• *STAREA UNIUNII EUROPENE #SOTEU 2022*

Președinta Comisiei Europene, Ursula von der Leyen, a susținut în data de 14 septembrie, cel de-al treilea discurs al său privind Starea Uniunii Europene. În luna septembrie a fiecărui an, președintele CE rostește, în fața Parlamentului, discursul privind Starea Uniunii. Cu această ocazie, a prezentat realizările anului precedent și inițiative emblematice pe care Comisia și-a propus să le pună în aplicare în cursul anului următor. Multe dintre acestea vin ca răspuns la

recomandările formulate de cetățeni în cadrul Conferinței privind Viitorul Europei, dar și ca urmare a situațiilor de criză la care a fost expusă

Continuare în pagina 8

întreaga Uniune. Președinta von der Leyen a reliefat soluțiile CE la cele mai presante provocări cu care se confruntă UE și ideile pentru conturarea viitorului UE. *„Un întreg continent a acționat ca un singur om, dând dovadă de solidaritate"* a fost unul dintre mesajele transmise de Ursula von der Leyen. Discursul a fost urmat de o dezbatere, în plen, cu membrii Parlamentului European (PE), cu privire la politicile, strategiile și măsurile UE.

Marinela Ruşanu
Aurelia Bărbuț

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.08.2022 — „Postul este o luptă aspră cu însuşi trupul tău. Dacă birui, bine îţi va fi, iar dacă nu, să ştii că toate relele de la stomac încep, iar relele sunt patimile. De aceea, postul are următorul rost: să curăţească trupul până acolo încât să nu mai fie nicio piedică pentru suflet. Şi nu luptător nătâng, împotriva Duhului Sfânt.

Căci fără post, trupul se face unealtă duhului rău. La sfârşitul veacului (şi pare că-i aproape) Antihrist tot cu stomacul va vădi pe oameni”, spunea Arsenie Boca despre Postul Sfintei Marii.

Ora 19.30 — În inima câmpiei, Mănăstirea Sf. Pantelimon îi aşteaptă cu porţile deschise pe toţi cei flămânzi şi însetaţi, amintindu-le că „De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte”. (*Psalmul 126*).

3.08.2022 — „Nu e înţelept să fii mai înţelept decât e cazul ... (Philippe Quinault). Aşa începi ziua şi te tot gândeşti ...

4.08.2022 — Stai pe terasă sau la geam, cu florile tale, şi bucură-te că ţi s-a dat să trăieşti această viaţă, aşa cum este ea. Doar gânduri bune şi idei îndrăzneţe izvorăsc din starea de recunoştinţă ...

5.08.2022 — „Răsăritul nopţii este semn bun, zice mama. / Tata ţine pe genunchi piciorul îndoit al Steluţei. / Curăţă cu briceagul plaga din copită, scoate din buzunar o sticlă de rachiu, toarnă peste rană, ca să dezinfecteze, zice. / Apoi duce sticla la gură şi înghite (tot ca să dezinfecteze). Zâmbeşte. / Ştie că mama nu încurcă niciodată semnele. / Steluţa pleacă înainte ca tata să ridice vocea. / Mama se aşezase pe locul mortului. / Şi căruţa porni în noapte ... / Drumul strălucea ca un ochi de câine...”.

*

100 de ani de la naşterea scriitorului Marin Preda. 78 de ani de la naşterea tatălui tău, plecat anul trecut ... Şi nu te-ai gândit niciodată de câte ori a străbătut Steluţa hotarul dintre pământuri, adulmecând urmele „Bisisichii” în roua dimineţii ...

6.08.2022 — Schimbarea la Faţă a Domnului — Pe muntele Tabor, pe când Iisus se ruga, apostolii, moleşiţi de somn, tresar deodată la o privelişte nemaivăzută: chipul Mântuitorului s-a făcut altul, faţa Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui se făcuseră albe că zăpada. Dar imediat au parte de un lucru şi mai neobişnuit: în această lumină, doi bărbaţi stau de vorbă cu Iisus despre patima şi moartea Sa în Ierusalim. Este vorba despre marii proroci ai Vechiului Testament, Moise şi Ilie.

11.08.2022 — Un tip, Peskov, se milogea acum vreo două zile de ţările care „au influenţă asupra Ucrainei” să şi-o folosească pentru ca ucrainenii să nu mai bombardeze zonele ocupate de ruşi, deoarece s-ar putea produce nenorociri. Nu ar fi mai logic să plece ruşii acasă? Mă rog, câţi au mai rămas, şi să spună la Moscova că operaţiunea specială a fost un mare triumf. Exact cum şi-a imaginat preşedintele Putin! (Tudorel Urian).

15.08.2022 — Praznicul Adormirii Maicii Domnului. „În Maica Domnului avem în cer o inimă de mamă. Inima care s-a topit cel mai mult pentru Fiul ei şi a bătut şi bate ea însăşi în inima Lui pentru cauza Lui, care este mântuirea noastră, căci mântuirea nu e o chestiune de justiţie, ci de iubire între Dumnezeu şi oameni” (Părintele Stăniloaie).

18.08.2022 — Dacă nu vom oferi din ceea ce avem altora – consoartelor noastre, copiilor noştri, prietenilor noştri, necunoscuţilor pe care-i întâlnim în calea noastră – ceea ce ştim şi preţuim va fi pierdut pe deplin şi pentru totdeauna (Editori Conari Press din „Exerciţiul bunătăţii”).

19.08.2022 — Fragment de roman. În noaptea asta am visat cu tine. Aveam, cu intermitenţe, interdicţie de comunicare, dar ne vizitam reciproc. De altfel locuiam de o parte şi de alta a aceleiaşi străzi şi ne vedeam uneori la fereastră. Cu ocazia unei vizite, te-am prezentat tatălui meu, care trăia. Altădată, aveai o migrenă. Te-ai întins pe o canapea şi ţi-am dat să bei, cu un pahar de apă, o aspirină. Totul era firesc, te iubeam, mă iubeai. Ce frumos era totul. În vis (Radu Ulmeanu).

21.08.2022 — „De nu vei putea dormi şi-ţi dau târcoale insomniile, închide ochii şi ascultă stropii de ploaie care îţi bat în geam. Nu sunt stropi, sunt degetele mele întinse de undeva din Calea Lactee, să te liniştească” (F. Munteanu). Şi ploaia cădea, şi stropii loveau în pervazul ferestrei. Şi tu ai tras draperia, ai deschis larg fereastra şi stropii loveau în geam, loveau, loveau ...

25.08.2022 — Când marea vine la tine cu toate valurile ei, cu toate cântecele ei, cu toţi pescăruşii ... uiţi că nu ai ajuns la ea de ani de zile ... şi dorul de ea se estompează ...

29.08.2022 – Dimineaţă luminoasă de sfârşit de anotimp, sfârşit de vară. Pe sub coroanele verzi ale copacilor, edilul oraşului trece cu paşi grăbiţi şi în gândurile sale roiesc probleme, planuri, soluţii, rezolvări ...

*

Ziua de naştere a scriitorului Dumitru Augustin Doman — „Solemn, mă plimb dimineaţa, prin iarba udă din livada de vişini, purtând paharul de vodcă rusească mai ceva ca pe Sfântul Graal. În concordanţă cu atmosfera, ar trebui să am mintea doldora de scene din bătrânul Tolstoi, de citate din nefericitul Dostoievski, de scene cu moşii în paragină din Bunin, de versuri din Lermontov ... Dar, eu — nimic. Cititorul DAD pare a nu avea azi aplecare spre ruşii lui dragi. Doar observaţii uşurele din Jules Renard îmi trec prin minte, observaţii gen: Vezi câteva femeiuşti foarte urâte şi totuşi însărcinate” (DAD).

*

Alexandria. Catedrala Sf. Alexandru, la ceas de seară, impunătoare, cu măreţia ei, cu frumoasa tindă străjuită de coloane lucrate în stil corintian, cu turlele, unde se află clopotele, cu pictura murală şi catapeteasma (în stil neogotic, înaltă de 10 metri), executate de echipa de pictori Constantin Artachino, Constantin Pascali şi celebrul Ştefan Luchian, în anul 1898, în stil bizantin. Zeci de preoţi, enoriaşi, sute de oameni. Rugăciuni. Rugăciuni incandescente pornite din inimi lovite, frânte, ce stau să cadă sau izvorâte din inimi curate, vii, ce au atins cerul. Lângă ele rugăciunea ta. Firavă şi neînsemnată. Chiar şi aşa, îţi spui: „Nu mă voi îndoi, chiar dacă toate rugăciunile mele / se întorc fără răspuns din cerul tău. / Voi crede că aşa vrei tu, iubirea înţeleaptă. / Care nu îngădui întotdeauna lucrurile după care tânjesc. / Şi cu toate că Eul meu nu poate să sufere lucrul acesta,/ flacăra curată a credinţei mele întemeiată pe lucrurile care nu se văd, va arde încontinuu, neînduplecată”.

Florina Carvaci,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„... atât oceanul cât şi picătura de rouă oglindesc întreaga frumuseţe a soarelui şi în toate laolaltă se oglindeşte misterul creaţiei”.

(„Cel ce urcă muntele” — Ernest Bernea)

Rubrică îngrijită de **Adriana Miu**

Trăire creştină

Copilul, chipul Împărăţiei Lui Dumnezeu

Nedumeriţi de cele ce învăţa Mântuitorul Hristos, Apostolii s-au apropiat de El şi L-au întrebat: „Cine, oare, este mai mare în împărăţia Cerurilor?” Şi, chemând la Sine un prunc, spune Sfânta Scriptură, l-a pus în mijlocul lor şi a zis: „Adevărat zic vouă: de nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăţia Cerurilor. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşti, iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie afundat în adâncul mării.”.

Am legat aceste rânduri din Sfânta Scriptură cu gândul la începutul noului an şcolar şi la ce înseamnă copilăria pentru noi, peste care timpul a închegat viziuni, concepţii, trăiri şi altele asemenea acestora.

Pentru Hristos, copilul este chip al Împărăţiei Lui Dumnezeu, prin încrederea sa totală în părinţii săi, prin iertarea sinceră arătată, prin angajarea în relaţie cu ceilalţi copii, prin tot ce am văzut sau încă mai putem vedea la copiii şi nepoţii noştri. Dar nu cumva şi noi, adulţii de astăzi, am fost copii? Nu am fost şi noi chip al Împărăţiei lui Dumnezeu? De ce Împărăţia Lui Dumnezeu din ochii copilului de ieri a devenit amintire? Ne-am maturizat şi dintr-o dată am devenit stăpânii vieţii şi responsabili ai unor relaţii, cu oamenii şi cu Dumnezeu, mai mult sau mai puţin sincere. Putem acum să îi spunem nu Lui Dumnezeu. Putem să ne mâniem pe cei de lângă noi şi să arătăm cine este mai important. Putem să facem ce vrem pentru că „aşa simt eu”. Iată cum alungăm, cu bună ştiinţă, Împărăţia Lui Dumnezeu, într-un colţ al propriei istorii. Acum avem încredere în noi, în ceea ce putem face noi, în chingile unor relaţii cu ceilalţi pe care le ţesem noi, din sinceritate, interes sau stupiditate.

Şi, din cauza unor eşecuri acumulate, spunem răspicat că „pe vremea copilăriei noastre era mai bine”, „noi ştiam să ne jucăm, copiii de astăzi sunt prizonierii telefoanelor şi calculatoarelor şi vai de ei! Nu mai ştiu să se joace”. Dacă noi am fi fost copii acum, cum am fi trăit zilele? Altcumva decât trăiesc copiii şi nepoţii noştri? În niciun caz. Ne-am fi jucat la fel cum se joacă ei, „am fi rupt” smartfonul la fel cum o fac şi ei. De ce un telefon inteligent în mâna unui bunic e firesc, iar aceleaşi telefon în mâna nepotului care merge la şcoală e anormal? Doar pentru că glasul bunicului e mai auzit decât al elevului. Nu cumva timpul atrofiază empatia, ca sentiment vindecător al relaţiilor umane?! Uităm să ne punem în locul celorlalţi pentru că preţuim prea mult locul nostru, concepţiile noastre, ideile noastre. Psihologia modernă vorbeşte de faptul că suntem, ca adulţi, urmarea copilăriei noastre. Frustrările, orgoliile, trăirile de acum, toate aceste sunt urmările copilăriei noastre. Sunt convins că putem vindeca rănile propriei copilării dacă vom face frumoasă viaţa acestor copii care sunt printre noi, astăzi, chipuri ale Împărăţiei Lui Dumnezeu.

La început de an şcolar am asistat cum, pe destinul unor chipuri ale Împărăţiei Lui Dumnezeu, se formulează strategii şi doctrine de educaţie, ca şi cum aceşti copii ar fi entităţi sociale fără o familie, fără un trecut al propriului neam, fără acel ceva care să ne lege unii de alţii. Hristos ne spune altceva. Că noi, părinţii, bunicii, profesorii, avem în vieţile copiilor manuale de viejuire către Împărăţia lui Dumnezeu. Au fost şcoli în care nu s-a rostit nici măcar un Tatăl nostru din frica de a nu se impieta corectitudinile politice ale unor curente la modă sau poate din sentimentul că cei decidenţi de la nivelul şcolilor nu cunosc ei înşişi beneficiile rugăciunii în viaţa lor. De multe ori, oportunităţile de a păstra un scaun de conducere sunt mai puternice decât orice ofertă venită din partea Lui Dumnezeu. Ce oferim copiilor noştri? Certuri publice pe idei, dar nu pe principii. Ipocrizia cu care încercăm să nu îi supărăm pe cei de care ne putem folosi. Lăsăm copiilor o lume dezorganizată din care vrem sistematic să îl alungăm pe Dumnezeu, pentru că acest Dumnezeu ne obligă să îi primim pe copii ca locuitori ai altei împărăţii decât cea pe care vrem să o creăm noi, pe pământ.

Într-un alt context, Mântuitorul spune: „Lăsaţi copii să vină la Mine!”. Nu prea vrem să împlinim acest îndemn pentru că nefiind noi ai lui Hristos, nu prea ştim gustul şederii lângă Hristos. Ce ar însemna pentru un părinte sau bunic să audă din glasul copilului sau nepotului său că Hristos îl aşteaptă pe el ca şi copil? Nu ar însemna nimic. Pentru că, pentru unii părinţi şi bunici, Hristos este nimic. Şi îmi asum deplin acest adevăr. Câţi părinţi au fost interesaţi de ce va însemna începutul de an şcolar, în afară de o listă de caiete şi rechizite?

Începutul anului şcolar înseamă încă un pas spre maturizare şi spre găsirea sau pierderea acelei Împărăţii de care vorbea Hristos.

Boris Cyrulnic, neuropsihiatru pe care, în 2018, Emmanuel Macron l-a desemnat să reformeze sistemul educaţional din Franţa, explică în cartea *Psihoterapia lui Dumnezeu*: învăţarea religiei părinţilor ţese o legătură de afecţiune, la fel ca şi vorbitul limbii materne. Copiii crescuţi în familii în care ideea de divinitate este respinsă, învaţă, la rândul lor, limba şi reprezentările lor ostile. Acestora li se propune o utopie socială precum paradisul profan al comuniştilor sau edenul materialist al reuşitelor financiare. Autorul continuă: mediile care nu le oferă nimic copiilor îi privează de tutori de dezvoltare şi fac din ei rătăcitori fără visuri şi fără proiecte într-un deşert al sensului, piaţă de desfacere pentru orice guru.

Cu fiecare zi, copiii noştri găsesc sau pierd un drum, o şansă sau un sens al desăvârşirii, „ajutaţi” de noi, de neîncrederile noastre şi de propriile ezitări.

De fapt, un copil care merge la Hristos nu se va duce singur. Dacă noi nu avem încredere în noi, în Dumnezeu sau în aproapele nostru, cel puţin să nu le frângem sufletele şi aripile copiilor noştri care, chipuri ale Împărăţiei lui Dumnezeu fiind, pot face din familiile lor locuri în care se lucrează mântuirea. Am nădejdea că prin fiecare copil care vine în lume, Dumnezeu reia drumul desăvârşirii omenirii de la capăt. Cu o altă nădejde, cu o altă şansă, cu un alt angajament.

Pr. Eugen Cătălin PĂUNESCU

LA LUMINA ZILEI

Dimineaţa

Aproape 2 săptămâni, luna august 2022 ne-a surprins în bine, între 11 şi 24, cu ploile torenţiale căzute în Roşiori. Astfel, începutul a fost într-o joi, 11 august, când plouat torenţial între 5 şi 5^{15} dimineaţa. Duminică, 14 august, a plouat torenţial de la 12^{30} la 14^{30}, apoi, a continuat cu o ploaie slabă, până la ora 16. Dar noaptea, ploaia torenţială a revenit între orele 0^{30} şi 2. Cea mai mare perioadă de ploaie torenţială a fost într-o noapte, de la ora 21^{30} până la ora 4, duminică, 21, spre luni, 22 august. În sfârşit, miercuri, 24 august, au fost 2 reprize de ploi torenţiale între orele 1^{30} şi 2^{30}, apoi între orele 3 şi 4.

Apa de ploaie căzută în august a fost neobişnuită, dar bună pentru sol şi mai ales pentru suprafaţa lui. De aceea şi-au revenit iarba, florile, ierburile, viile, unele legume şi zarzavaturi.

La prânz

După doar câţiva ani de existenţă, gardul de ciment din faţa şcolii „Alexandru Depărăţeanu” din strada Dunării a fost demolat şi înlocuit cu altul nou, mai frumos, tot din plăci de ciment. Sigur şcoala are un nou director, cu alt simţ estetic. Am o întrebare, la care aşteptăm şi un răspuns: unde sunt cărate resturile de la demolările clădirilor publice?

În amurg

Am fost în bâlciul din acest an de 2 ori, la prânz, în prima zi, 1 septembrie şi în penultima zi, 7 septembrie, seara.

Am constatat 3 trăsături. Au dominat marile unităţi, restaurante, magazine, prăvălii, frumos amplasate şi aprovizionate, şi n-am mai întâlnit mulţi comercianţi individuali. De asemenea, au fost numeroase şi variate mijloace de distracţie fizică pentru copii şi adulţi, dar nu era niciun circ. Publicul a venit în bâlci în majoritatea sa cu automobilele, parcate împrejur, de aceea pe străzile Mărăşeşti şi Bdul Comercial nu mai erau mulţimile de pietoni de altădată, fiind aproape pustii.

Gh. Tutcălău

DRUM

PUBLICAŢIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROŞIORI DE VEDE

Responsabil de număr: Monica Tuinete
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Colectivul de redacţie:
Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Ion Scarlat,
Ioan Romeo Roşiianu, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Victor Osăceanu,
Eugen Cătălin Păunescu, Virgil Andronescu,
Daniela Achim Harabagiu, Gabriel Argeşeanu, Aurelia Bărbuţ,
Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte: Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roşiori de Vede. Telefon: 0247 460619. E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conţinutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Cutiuţa cu amintiri (VII)

Croiala de care să nu te ruşinezi că eşti om

Bunica mea, Marița, Dumnezeu s-o ierte!, a murit în luna martie a lui 2000, la 76 de ani. O femeie care pe cât de egoistă părea pe atât de altruistă era. Un paradox, nu? Dar, mai ales, era foarte pricepută la multe. La ce? La datul în cărți, dar mai ales la trasul de scrânteala oaselor și la plămăditul diverselor tincturi care îți luau durerea cu mâna și te vindecau de orice eczeme sau răni, fără a lăsa cicatrici ori sechele. Și se mai pricepea la multe altele! A dat naștere la 11 copii, dintre care au trăit până la maturitate și bătrânețe 7. A primit, chiar din mâinile dictatorului Nicolae Ceausescu, Medalia de Mamă Eroină și-o pensie.

Lucrase în CFR-ul militarizat la fel ca și bunicul Ion, poreclit Mielu pentru bunătatea lui. Tataie Mielu, soțul bunicii din partea tatălui, făcuse războiul pe toate fronturile și fusese lăsat la vatră din Munții Tatra fără un plămân și rănit la un picior. A murit în '68 și nu l-am cunoscut. Amândoi avuseseră serviciuri de impiegați.

Revin la mamaia, Maria pe numele din buletin, care, la fiecare început de iarnă, băga războiul în camera ei și țesea macate și cuverturi. Tot pe timp de iarnă, cusea la muscă, două-trei deodată, carpete uriașe pentru pus pe pereți. Cumpăra de la dărac saci cu lână, o torcea, o făcea gheme și o vopsea natural cu frunze de ceapă, cu frunze de nuc și cu multe și diverse alte ierburi numai de ea știute. Din cauza sănătății precare, a statului permanent în casă, în fiecare iarnă, îi eram ajutorul cel mai bine pregătit în domeniu. Și-mi plăcea. În pauzele de țesut ori de cusut, pictam, desenam sau scriam cine știe ce bazaconii de care se mira copilărește. Așa îmi petreceam iernile. Frumos și util.

Mamarea Marița avea în odaia sa de la drum și o mașină de cusut Ileana. Printre picături dregea rochii și pantaloni și chiar croia de la zero pentru consătenii mai nevoiași decât noi, pe te miri ce și mai nimic. Dar nici pe noi, familia, nu ne lăsa la mâna croitorilor așa-zis profesioniști angajați ai COOP-erativei. Avea o vorbă, bătrânească: *Ce produci tu, cu mâna ta, prin munca și talentul tău, e bun făcut și nu te rușinezi să ieși pe stradă cu croiala ...*

Țin minte că în cartier trăia un cojocar priceput și la făcut de costume. Am mers la el de câteva ori și ... Niciodată n-am purtat nimic din ceea ce comandasem și tot de-atunci am oroare de a mai purta costum. N-am să uit vorbele astea, spuse și răs-spuse de bunica: *Să ții minte de la mine și să nu uiti că eu și cu tacto-mare Mielu, Dumnezeu să-l ierte că era om bun, ne-am înțeles bine și am trecut prin multe: costumele ca și vremurile sunt ca de modă, toate sunt croite de mântuială și cusute cu ață albă de se văd de la fântâna din deal, să nu ai încredere ...! Că vei arunca banii pe fereastră! E de modă și atât și cu moda ai să rămâi!* Fântâna Donei era o fântână făcută în vremuri vechi de o familie de boieri, undeva la bifurcarea drumurilor ce se împrăștie către Alexandria și Roșiori de Vede, când ieși din Turnu Măgurele.

Mi-e dor de iernile adevărate, cu omătul cât casa, când răsuceam vârtelnița, când învârteam lâna pe fus, când băgam suveica printre ițele războiului, mai mult în joacă la început apoi pentru realul ajutor dat bunicii. În clipele de odihnă, bunica Marița mă lăsa ..., supraveghindu-mă atent pentru a nu-i face beleaua de a încurca ițele. În tot acest răstimp, sta întinsă pe pat, cu ochii pe mine, și-mi spunea basme.

N-am să uit cum de multe ori m-a vindecat de scrânteala mâinilor și picioarelor, a oaselor trăgându-mă, cum îmi dădea în gât de gâlci, cum îmi punea ventuze să-mi piară răceala, cum primea oameni din cele patru zări și-i vindeca ori le ghicea viitorul în cărți sau bobi. N-am să uit cum m-a învățat să joc țânțarul și alte jocuri din vremuri cusute cu ață albă și nici cum mă îndemna la desen fiind convinsă că am talent. Câțiva ani mi-a promis că mă duce la o pictoriță să iau lecții; eram prea mic și, până să ajungem acolo, femeia s-a stins.

Îmi amintesc cu nostalgie de vacanțele de iarnă adevărată cât și de cele cu vară lungă și toridă în care nu pierdeam vremea aiurea: jucam tenis de câmp cu tocătorul mamei, v-ați-ascunselea, osul, hoții și vardiștii, statuile, fotbal, țurca și multe altele.

Dar nu voi uita cum bunica îmi punea în mână câțiva lei și capacul buteliei ori cartela de alimente și cum stam la cozi interminabile zile și nopți pentru gazul lampant cu care luminam casa când mâncam și când îmi făceam temele, nu pot da uitării codrul de pâine alocat și nici alte asemenea monstruozități ale unei societăți cusută cu ața albă.

Așa am petrecut 17 ani într-o lume grotescă, alături de bunica, părinții și frații mei. O copilărie frumoasă, dar grea așa cum este și viața în genere.

Am avut o bunică, Dumnezeu s-o ierte!, care s-a prăpădit la început de martie și de mileniu cusut de-a-ndoaselea de croitorii unei alte și aceeași COOPerative ...

Virgil Andronescu,
redactor la Revista manifest
„Litera 13" din Brăila

Priorități românești

Victor Babeș (1854-1926)

Chimistul și biologul francez Louis Pasteur (1822-1895) este recunoscut în general ca fiind cea mai importantă personalitate din istoria medicinei. Pasteur a avut numeroase contribuții la dezvoltarea științei, dar renumele lui se datorează în primul rând faptului că a susținut teoria microbiană a bolilor și a pus la punct tehnica inoculării preventive. Este domeniul în care și medicul român Victor Babeș a desfășurat o bogată și rodnică activitate. Victor Babeș și-a legat numele de vaccinul antirabic și de studiile sale asupra bolilor infecțioase. Medic, academician, profesor de patologie și bacteriologie la Facultatea de Medicină din București, s-a distins prin numărul mare de cercetări finalizate cu succes. Într-o continuă dispută cu microbii, a luptat cu necunoscutul și a câștigat/învins.

Victor Babeș s-a născut în 4 iulie 1854, la Viena. Tatăl său era judecător imperial și un aprig luptător pentru drepturile românilor din Ardeal. Victor, dotat cu aptitudini deosebite, părea destinat unei cariere militare de excepție. A cochetat chiar și cu actoria. Dar, dispariția Almei, mezina familiei, i-a schimbat cursul vieții. Renunță la cursurile de Artă Dramatică și își îndreaptă pașii spre medicină făcând studii la Budapesta și Viena (unde și-a luat în 1878 și doctoratul). Studiile, efortul depus, intuiția deosebită și lucrările publicate îl vor conduce către o carieră strălucită.

Și-a început cariera științifică în Budapesta ca asistent în laboratorul de Anatomie patologică (1874-1881). În 1881, primește o bursă și pleacă la Paris și la Berlin unde a lucrat cu cei mai importanți profesori ai vremii: Pasteur, Cornil, Koch, Virchow, continuând cu alți mari profesori la Universitățile din Munchen, Heidelberg și Strassbourg. Cercetează problemele turbării sub directa supraveghere și îndrumare a lui Louis Pasteur, o mare favoare din partea savantului francez. Robert Koch, bacteriolog german, o altă somitate a lumii medicale, îl invită să lucreze în institutul condus chiar de el.

În 1885, este numit profesor de histopatologie la Facultatea de Medicină din Budapesta. Revine în țară (1887) la invitația lui Dimitrie Sturdza, fiind numit profesor la catedra de Anatomie Patologică și Bacteriologie și sprijinit să pună bazele Institutului de Patologie și Bacteriologie din București (1887, inaugurat în 1902), acesta fiind primul institut de cercetare științifică din țară. Aici Victor Babeș va organiza cel de al III-lea centru de vaccinare antirabică din lume, după modelul creat de Louis Pasteur la Paris și Odesa. În 1913, a preparat un vaccin antiholeric folosit de armata română în combaterea epidemiei de holeră ce o cuprinsese în Al Doilea Război Balcanic. În 1919, a fost numit profesor la Universitatea din Cluj, nou înființată în acel an, universitate ce ulterior îi va purta numele.

Capacitatea savantului este uimitoare! Practic, în fiecare an, el face cel puțin câte o descoperire de excepție. Creator al imunologiei, a conceput teorii care nu au fost finalizate nici la un secol după deschiderea lor. Având o activitate extrem de laborioasă, despre biografia, viața și opera acestui distins savant român se pot scrie volume întregi. Cum spațiul tipografic al ziarului nostru nu ne permite acest lucru, vom puncta doar câteva dintre marile merite ale neobositului medic, academician, cercetător, și profesor universitar.

A fost, după Pasteur, unul dintre primii savanți care a studiat „concurența vitală" dintre speciile bacteriene și a descris în 1885 pentru prima oară în lume fenomenul de antibioză, care anticipează era antibioticelor din prima jumătate a secolului al XX-lea. A adus contribuții importante la studiul turbării, leprei, difteriei și tuberculozei. A descoperit peste 50 de microbi (microorganisme patogene) necunoscuți și a preconizat metode noi de colorare a bacteriilor și ciupercilor. E precursor al conceptului de antibioză. A introdus vaccinarea antirabică și a pus bazele seroterapiei în România. Ne-a lăsat o moștenire de o valoare incomensurabilă: utilizarea antibioticelor, medicație ce a salvat milioane de vieți omenești. A inventat antibiograma cu 55 de ani înaintea englezului N. G. Heatley, cu toate că cercetătorii din Vestul Europei îl promovează pe englez ca inventator al acesteia.

În colaborare cu savantul Victor Cornil, este autorul primului tratat de bacteriologie complet din lume intitulat *Bacteriile și rolul lor în anatomia și histologia patologică a bolilor infecțioase*, publicat în 1885, la Paris, prin care a pus bazele moderne ale acestei științe. Este fondatorul școlii românești de microbiologie. Și nu am epuizat lista realizărilor sale.

Urmare a acestor realizări, savantul român s-a bucurat și de numeroase aprecieri. A fost membru corespondent al Academiei de Medicină din Paris, membru al Comitetului Internațional pentru combaterea leprei din Paris. Triplu laureat al Academiei de Științe din Franța, a fost distins tot în Franța cu premiile Montyon și Breant. Premiul Montyon, cel mai prestigios premiu acordat de Academia de Științe din Paris, a fost primit în urma publicării Tratatului de bacteriologie împreună cu Victor Cornil, în urma căruia savantul român s-a făcut cunoscut în întreaga lume științifică și l-a determinat pe Louis Pasteur să fie interesat de o eventuală colaborare cu el.

Tot în Paris, a fost distins cu cea mai înaltă distincție franceză: Legiunea de Onoare. În 1893, devine membru titular al Academiei Române, pe care a condus-o în calitate de vicepreședinte între 1899-1900 și 1918-1919, iar între 1922-1925 a fost președinte al secției științifice al Academiei Române. Numele său este purtat de numeroase instituții. Gheorghe Marinescu, unul dintre foștii săi studenți și medic neurolog recunoscut, l-a descris drept „cel mai ilustru reprezentant al științei medicale românești".

S-a stins din viață în 19 octombrie 1926 și este înmormântat în Institutul Cantacuzino din București, iar din 2018, casa sa a devenit, prin grija fiului său, Mircea Babeș, Muzeul Victor Babeș.

Prof. **Ion Scarlat**
Foto: sursa internet

Înainte ca natura să moară

Omul — inginer al Pământului (VI)

Peisajul natural, industria și agricultura, griji și speranțe

- continuare din numărul anterior -

Experți în producția alimentară declară că mai mult de jumătate din copiii de astăzi nu vor atinge niciodată vârsta adultă!

În materie de alimemtație, nu numai cantitatea alimentară contează, ci și calitatea lor. Proteinele, care formează materialul de bază pentru alcătuirea mușchilor și care sunt indispensabile vieții, lipsesc adesea din hrana unor populații întegi. Carența de proteine provoacă boala numită în Africa kwashiorkor și care se manifestă la copii printr-o permanentă închircire, însoțită de oboseală, înapoiere mintală și o sensibilitate deosebită la bolile infecțioase, din cauza unui conținut mic de hemoglobină. Dar, mai mult decât atât, există proteine și proteine. Pentru organismul uman sunt necesare în primul rând cele mai bogate în aminoacizi ca lizina, valina sau norvalina: carnea, peștele, laptele, ouăle conțin acești indispensabili constituenți și sunt, de aceea, alimente de cea mai bună calitate; alături de ele, plante ca mazărea, fasolea, tomatele și fructele constitue alimente utile, eficiente.

Din păcate însă, pentru unele populații, proteinele animale sunt scumpe!

Pentru ca agricultura intensivă să producă din ce în ce mai multe proteine este necesar ca ea să fie practicată pretutindeni, acoperind astfel cerințele întregii populații a globului.

În prezent, în timp ce în America Latină și în India se resimte puternic lipsa de alimente (aici agricultura intensivă nu este generalizată), în alte părți ale lumii, ele sunt stocate sau chiar distruse atunci când nu pot fi vândute rentabil.

Specialiștii acordă un mare credit așa numitei „revoluții verzi", care, prin introducerea în cultură a unor soiuri de plante ameliorate şi prin folosirea unei agrotehnici înaintate, a obținut în multe regiuni dublarea producţiei. Așa se face că Mexicul o imporatoare de grâu, până în anii trecuți, a devenit o țară exportatoare. Oamenii de ştiinţă caută cu perseverenţă noi surse de hrană. Culturile hidroponice (care nu au nevoie de pământ pentu creștere), culturile de alge, așa-numita jucaparina (conglomerat de grâu, făină pe bază de semințe de bumbac și diverse plante exotice), făina-de-mare (fabricată prin tratarea chimică și electrică a tuturor animalelor pescuite: pești, scoici, creveți etc.), iată câteva din cercetările întreprinse și rezultatele lor.

La Universitatea de stat din Louisiana, din reziduurile trestiei de zahăr s-au obținut, prin fermentare cu bacteria Cellumonas, alimente foarte bune; cinci tone de reziduuri produc o tonă de proteine.

De asemenea, există mari proiecte pentru acvacultură, adică pentru folosirea oceanelor drept ogoare, în scopul obținerii unor producții foarte mari la unitatea de suprafață.

În prezent, circa o pătrime din recolta mondială este distrusă de dăunători. În India, rozătoarele, insectele, viermii și păsările fac să se piardă 50% din alimente! În Brazilia, hrana pierdută din aceleași motive trece de 60% , iar continentul african își pierde 40% din recolte.

Într-o agricultură modernă, intensivă, este indispensabil un bogat arsenal de substanțe care să apere recoltele de boli și dăunători; vor trebui găsite noi tehnologii pentri irigații, noi surse de irigații, îngrășaminte dintre cele mai eficiente. Dar, în această privință, putem gândi cu mentalitatea anilor ce vor veni: noi instalații vor fi construite apele vor fi desalinizate, un nou ciclu al fosforului va fi pus în mișcare.

Toate acestea cuprind însă în ele și multe riscuri. Numeroși oameni se plâng că ouăle au miros de substanţe chimice, ca și făina de grâu și de porumb, ca piersicile, cartofii, ceapa etc., etc. O lume a alimentelor îmbibate cu chimicale va mai fi și a oamenilor? Iar agricultura aceasta intensivă pe care noi o socotim ca fiind o armă a progresului, până unde va împinge granițele culturilor-record, până când va reuși să-și sporească randamentul?

Prof. **Petre Bozdoc**

Buletin Informativ
Administrația publică locală

Administrația publică locală

Începerea noului an școlar la Roșiori de Vede, în imagini

Deschiderea anului școlar la Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”

Cu bucurie și speranță începem astăzi un nou an școlar!

Mult succes elevilor, răbdare și dăruire cadrelor didactice de la Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”!

*

Primarul municipiului prezent la festivitatea de deschidere a noului an școlar, la Școala Gimnazială „Dan Berindei”

*

Primarul municipiului prezent la festivitatea de deschidere a noului an școlar, la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”

*

Primarul municipiului prezent la festivitatea de deschidere a noului an școlar, la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”

*

Primarul municipiului prezent la festivitatea de deschidere a noului an școlar, la Colegiul Național „Anastasescu”

Verde prezent în cartierele din Roșiori de Vede

Programul „Verde în cartier”, demarat în anul 2018 cu finanțare europeană, având o susținere permanentă a dlui primar Valerică Gheorghe Cârciumaru, a fost finalizat în anul 2022. Astfel, trei mari cartiere din municipiul Roșiori de Vede au devenit beneficiare a 18552 mp de spațiu verde. Gazonul de înaltă calitate, plantat în cartierele Sănătății, Intim-CFR și Izbiceanu, se bucură de aprecierea reală a roșiorenilor domiciliați în aceste zone.

Începând din luna aprilie a anului 2022, SC URBIS SERVCONSTRUCT SRL efectuează toate lucrările de întreținere, aferente celor 18552 mp rezultați din programul „Verde în cartier”. Întreținerea mobilierului stradal, tunderea gazonului și irigarea zilnică a acestuia

reprezintă câteva exemple despre ceea ce SC URBIS SERVCONSTRUCT SRL face, astfel încât totul să arate în permanență foarte bine. Spațiile verzi, dincolo de valoarea estetică, să nu uităm că ne aduc un plus de sănătate prin aerul curat pe care îl respirăm și fără de care viața nu ar fi posibilă ...

Drumul Dunării

Primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru a întâmpinat cicliștii ajunși la Punctul de control 11

Roșiori de Vede, participanți la cea de-a doua ediție a „Drumului Dunării Randonneur” — 1404 km.

Sursa imaginilor din această pagină: Foto: **Gabriel Argeșeanu, Pagina de Facebook a administrației publice locale**

„Persoanele care sunt eligibile pentru voucherele sociale în valoare de 250 lei și nu au primit la adresa de domiciliu cardul electronic se pot adresa la call-center-ul Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, la nr. de telefon **031-9268**”.

„Persoanele care DEȚIN cardul și doresc informații despre alimentarea acestuia pot suna la **0374 662 273**”.

În sensul OUG nr. 63/2022 sunt eligibile persoanele ale căror venituri cumulate în sistemul public de pensii sunt până la 1.500 lei inclusiv!

Cu stimă,
Stănescu Victorina Izabella,
Director executiv Direcția de Asistență Socială
Primăria Municipiului Roșiori de Vede

Recenzia unei cărți

„Inferno" de Dan Brown

Un lucru cert este că autorul este foarte cunoscut, ca și întreaga lui operă literară ce s-a bucurat de mare succes, motiv pentru care nu voi insista asupra datelor biografice sau ale operei sale, aceasta cu atât mai mult cu cât trei dintre ele au fost ecranizate, și mă refer aici la *„Inferno"*, *„Îngeri și demoni"* și la *„Codul lui Da Vinci"*. Atât cărțile cât și ecranizările i-au adus și un succes material substanțial.

„Inferno" a fost tradusă în limba română din limba engleză de Adriana Bădescu și a apărut la Editura Rao în anul 2013.

Binecunoscutul autor Dan Brown s-a născut la 22 iunie 1964 în Exter, New Hampshire. El este perceput ca un autor american de romane polițiste de senzație. Autorul, de-a lungul vremii, a avut diverse ocupații: muzician, compozitor, profesor de limbă engleză, de simbolistică, scriitor, pasionat de criptografie și coduri, aceste ultime teme fiind regăsite și în scrierile sale.

Dintre operele semnificative enumăr: *„Fortăreața digitală"*, *„Conspirația"*, *„Îngeri și demoni"*, *„Codul lui Da Vinci"*, *„Simbolul pierdut"*, *„Inferno"*, *„Origini"*.

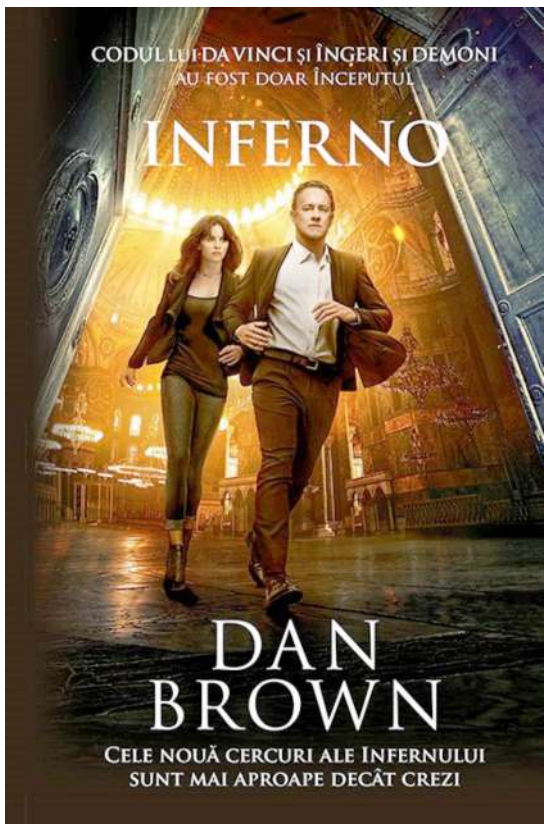

Cartea pe care v-o propun am citit-o cu ceva timp în urmă, mai precis în vara anului 2016, dar, de anul trecut de când a fost declarată starea de urgență cauzată de pandemie, mă tot gândesc la ea. Mă frământă acest gând pentru că, deși scrisă cu aproape zece ani în urmă, tratează un subiect extrem de actual și tangibil, pe care toată planeta Pământ îl trăiește în mod dramatic, la toate nivelurile, de mai bine de un an. S-a scris despre această carte că este una de ficțiune și suspans care ține cititorul cu sufletul la gură pe tot parcursul lecturii, cu descrierea unor scene împletite cu date exacte, reale despre istorie, artă și știință până la cel mai mic detaliu.

Partea privind suspansul și datele istorice, operele de artă, locurile reale incluse în carte, care fac extrem de plăcută și interesantă lectura, nu-mi stârnește nedumeriri, însă partea privitoare la ficțiune, îmi pune semne de întrebare și mă duce cu gândul că este mai reală decât orice realitate, având ca premisă și viziunea filosofului Kant, care a definit ficțiunea ca *„o născocire dar în același timp o posibilă acceptare a subiectului"*.

De altfel, autorul începe cartea cu o notă intitulată *„Date"*, în care precizează că: *„Toate lucrările de artă, literare și științifice, precum și referirile istorice din acest roman sunt reale"*.

„Consorțiul este o organizație particulară cu reprezentanțe în șapte țări. Numele ei real a fost schimbat, din rațiuni de confidențialitate și securitate."

„Inferno – este lumea subterană descrisă de Dante în poemul său epic Divina Comedie, în care iadul este înfățișat ca un tărâm complex structurat, populat de entități numite «umbre»-suflete fără trup, captive între viață și moarte."

Cu aceste precizări autorul prezintă în Prolog *„Umbra"* care nu este altcineva decât inginerul genetician, Bertrand Zobrist, *„...un transumanist care credea că ne aflăm în pragul unei ere postumane strălucite - o eră a adevăratelor transformări"*, cu o minte sclipitoare care a creat un virus menit să schimbe, în concepția lui, în bine întreaga omenire prin *„...creșterea exponențială a virusurilor pentru a combate creșterea exponențială a populației"*.

Virusul creat de Zobrist urma să fie eliberat pentru a se răspândi pe calea aerului într-o grotă (o fostă cisternă subterană de apă) folosită pe post de sală de spectacole, în timpul desfășurării unui concert dintr-un oraș pe care vă las să îl descoperiți singuri.

Zobrist a angajat și plătit *„Consorțiul"* să îi pună la adăpost și să-i finalizeze *„opera"* constând în expedierea unei înregistrări video spre a fi adusă la cunoștință publicului larg, despre eliberarea acestui virus. În înregistrarea video apare o placă cu următoarea inscripție:

„ÎN ACEST LOC, LA ACEASTĂ DATĂ, LUMEA S-A SCHIMBAT PENTRU TOTDEAUNA."

Această împletire între real și imaginar este apanajul scriitorului, al artistului în general care înainte de a da viața fizică unei opere, acesta o plăsmuiește în interiorul său imaterial, dar atunci când ceea ce s-a vrut a fi ficțiune are corespondent în viața reală, ridică întrebarea dacă acest autor a vrut să ne tragă niște semnale de alarmă la care, se pare, că omenirea nu a reacționat... sau în altă ordine de idei, ar fi tardivă o reacție(?), așa cum este demersul personajului pozitiv al romanului?

Infernul este virusul creat în numele evoluției tehnologiei și al transformării umanității pentru învingerea *„monstrului htonian"* ca simbol al fertilității, prin combaterea creșterii populației, ca *„o soluție pe termen lung, o soluție permanentă...*. o *soluție transumanistă"*, *„un vector viral cu cale de transmitere aeriană capabil să modifice ADN-ul uman"* menit să facă umanitatea, nu toată, ci în modul selectiv natural al ciumei bubonice, să fie incapabilă să procreeze, fără să știe că are această „boală". *„Virusul lui Bertrand este o molimă a sterilității. O treime din populația umană va deveni infertilă."*

Acțiunea, sau mai bine zis epicentrul acțiunii se desfășoară pe rând în mai multe orașe culturale europene, începând cu Florența, Veneția, Istambul.

Cuvinte și expresii ca: mască de oxigen, ADN, ARN, echipament de protecție, PCR, OMS, virus, modificare, cu care ne-au invadat televiziunile și toate canalele media, întrebarea „Ce ne face virusul ăsta?", precum și Ebola, HIV, mască de ciumă, hantavirus, onicovirus, izolare, rupere de realitate, crearea de vaccinuri, crearea de himere – ființe fără suflet, se regăsesc în carte și dau fiori de gheață.

Problema suprapopulării este controversată, în sensul că nu aceasta este periculoasă, întrucât natalitatea este în scădere, iar persoanele ce ies din câmpul muncii nu sunt înlocuite de persoane tinere. Și totuși, acesta este un subiect de dezbatere și preocupare. Însă, de ce ar vrea cineva, chiar și un personaj fictiv să decimeze populația lumii și de unde frica aceasta de suprapopulare în condițiile în care Dumnezeu a spus: *„Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ"*?

Revenind la începutul cărții, autorul are un motto citat din opera poetului florentin Dante Alighieri *„Infernul"* prima parte din *„Divina Comedie"*:

„Cele mai întunecate cotloane ale iadului sunt rezervate pentru cei care își păstrează neutralitatea în vremuri de criză morală."

La cine se va fi referit oare? La cei ce pot lua atitudine atunci când este cazul în vremuri de criză morală și nu o fac, deși știu și pot să o facă.

Adevăr, cruntă realitate, ficțiune, terorii conspirative, cum ar spune alții, acestea sunt întrebările. *„Cerca e trova!"* este îndemnul unui personaj din roman către personajul său pozitiv, profesorul de simbolistică Robert Langdon. Acesta, de altfel este și îndemnul lui Dumnezeu, creatorul nostru: *„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide."* (Matei 7:7-8)

Așadar, pentru întrebări și pentru răspunsurile căutate, subiecte controversate și de strictă actualitate, cartea cu un cuprins considerabil (508 pagini) merită atenția și efortul de a fi citită.

Daniela Achim Harabagiu

ADOLESCENTUL DE AZI

Cufărul omenirii

Nimic nu este complet distrus pentru totdeauna. Doar este transformat în altceva. Nimic nu are un sfârșit. Totul ne rămâne imprimat în amintiri. „Iubim pentru a trăi și trăim iubind." Asta îmi place să îmi spun mereu.

Uneori simt că nu mai pot. După momente grele, după dezamăgire, trădare ... mi-e frică să mai simt multe, să cred că se poate, că voi avea viitorul pe care mi-l doresc. Mă cufund în muncă și nepăsare, căci poveștile m-au părăsit. Fug de sentimentele mele până cred că o să-mi dispară. Apoi reaprind în mine făclia speranței.

Ca și mine, astfel se simt mii de adolescenți. Conform studiilor și a experienței mele proprii, mulți devenim stresați și anxioși, cu precădere, în etapa liceului, dacă nu facem parte dintr-un grup. Astfel, să fii singur poate crea senzația de *alienare socială* —- înstrăinarea tânărului față de comunitatea sa, societate sau lume.

Cândva, am scris câteva rânduri despre ceea ce consider eu iubire adolescentină sau nu, romantică ori ba. Le voi insera aici și sper că veți rezona cu gândurile mele, acum, când toată lumea vorbește despre dragostea de-o vară care nu se știe dacă va avea șanse de reușită pe viitor sau, poate, despre dorința de acceptare încă neîmplinită în cele trei luni ale anotimpului cald când cunoscuții au călătorit alături de grupurile lor prin cine știe ce locuri, dar tu ai rămas cu singurul tău prieten acasă.

Mitologia greacă spune că oamenii se năsteau cu 4 mâini, 4 picioare și 2 capete, dar Zeus a decis să îi împartă în jumătăți.

Este sau nu adevărat? Nu vom afla niciodată, dar este frumos să ne închipuim. Nimeni nu a spus că trebuie să ne găsim jumătatea sau că este posibil așa ceva ori că ea trebuie să fie de natură romantică. Totul este așa cum e dintr-un motiv.

Iubirea e profundă. O simți. Te lovește când nu te aștepți. Ești în al nouălea cer, iar ochii îți sclipesc atunci când îl vezi pe cel ales. Nu mai e cale de întoarcere atunci când te îndrăgostești sau îți găsești un prieten pe viață. Iubirea nu te întreabă și nu are oră de sosire. Nu cantitatea de timp pe care o petreci împreună cu cineva contează, ci gândurile bune pe care vi le împărtiți.

Apoi, aud că nu poți experimenta cel mai intens sentiment din lume până la o anumită vârstă. Eu votez pentru dragostea aceea pe care o întâlnești o dată în viață și care te învăluie și îți ia mințile. Și dacă vă veți despărți, măcar veți putea spune că priviți aceleași stele.

E cazul să ne oprim din a ne pune bariere și a ne respinge sentimentele. Lăsați cuvintele să curgă, fluturii din stomac să vă ridice în ceruri și să simțiți că stați pe cel mai pufos nor din univers. Făceți-vă pe voi cei care contează și lăsați-vă învăluiți de iubire sub toate formele ei. Este atât de frumoasă și atât de simplă ... atât de complicată, cu toate acestea. Chimia dintre privirile lor ce se intersectează din colțurile opuse ale camerei, seara aceea în care aproape s-au sărutat sau când i-a prins miezul nopții făcându-și mărturisiri ascunse și pe care ziua următoare le-au dat uitării: asta este dragostea! Poate mulți vor spune că nu este adevărat ce eu afirm, dar este un sentiment epic din arborele său ce nu merită să fie ignorat.

Iubirea este printre singurele lucruri pe care le avem în comun cu toții — din trecut, din viitor și din prezent, ceva ce se află în cufărul omenirii, moștenirea noastră și în care ne permitem fiecare să intervenim pentru a ne lăsa amprenta. Cheia cufărului este să te iubești pentru a putea fi iubit, pentru a ajunge să te consideri integrat.

Bianca Tutunaru
elevă la Colegiul Național „Anastasescu"
voluntar EUROPE DIRECT Teleorman

„Litera 13" la Roșiori de Vede

În urmă cu puțin timp, împreună cu scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu am descălecat la Roșiori de Vede la invitația bunului prieten Moraru Cristian Gabriel, critic și istoric literar, poet, redactor-șef al revistei „Teleormanul Cultural". Am fost primiți cum nu se putea mai bine. Împreună cu acesta și cu Valeriu Ion Găgiulescu, am făcut și o vizită-surpriză redacției ziarului „Drum". Ne-a întâmpinat cu mare drag și bucurie buna mea prietenă și colegă de redacție Monica Tuinete, secretar de redacție și redactor.

Am primit din partea acesteia și a redacției câteva cărți și câteva exemplare din „Drum". După discuții prietenești și împărtășirea bucuriei revederii, nu am plecat nici eu, nici Valeriu Ion Găgiulescu, cu mâinile goale, nu am plecat la Turnu Măgurele, ci la Gabriel acasă, unde am realizat și un filmuleț cu acesta pentru canalul de youtube „Litera 13". Prietenul nostru ne-a dăruit câteva exemplare din Teleormanul Cultural.

Le mulțumim și bucuria pentru reîntâlnire e reciprocă!

Valeriu Ion Găgiulescu: „A fost o zi plină și plăcută, nu am pierdut timpul degeaba. Reîntâlnirea cu câțiva intelectuali roșioreni a fost deconectantă și folositoare sufletului!"

Virgil ANDRONESCU

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșiorene

Iordan Datcu (XIII)

Dincolo de munca titanică de editor, prilej cu care a îngrijit apariția a zeci de cărți din domeniul etnologiei și nu numai, și de volumele în care și-a strâns sutele de articole, studii, cronici și recenzii literare despre cărțile citite cu abnegație și spirit critic, Iordan Datcu a publicat și o serie de micromonografii consacrate unor personalități din lumea etnologiei, antropologiei și literaturii în general precum: Ioana Andreescu, Ovidiu Bârlea, Petru Caraman, Constantin Eretescu, Gheorghe I. Neagu, Sabina-Cornelia Stroescu, Ioan Șerb, Petru Ursache, altora îngrijindu-le dosare de receptare critică a operei și bibliografii cum ar fi Al. I. Amzulescu, Adrian Fochi ș. a.

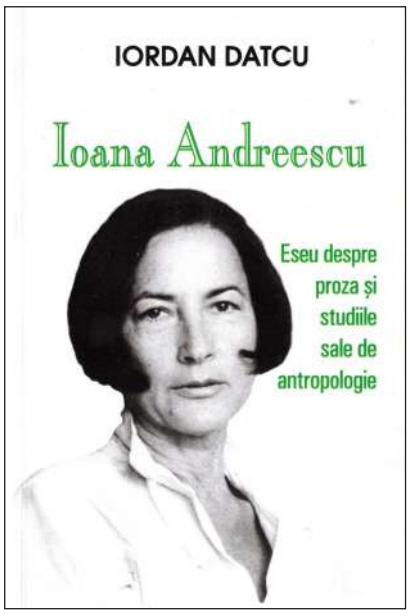

Istoria exilului românesc cuprinde numeroase personalități culturale în diferite domenii de cunoaștere și de activitate. Printre centrele culturale occidentale care au captat energii creatoare românești se numără și Parisul. Probabil o carte de succes care s-ar putea scrie ar fi *Scriitori români la Paris*, având în vedere sumedenia de scriitori români care s-au intersectat cu „orașul luminilor" din secolul al XIX-lea și până în prezent.

Printre scriitorii români stabiliți la Paris se numără și **Ioana Andreescu-Miereanu**, devenită celebră pentru studiile sale de antropologie și nu numai. Pentru o mai bună cunoaștere a operei acestei gorjence stabilite încă din 1972 la Paris este mai mult decât utilă cartea lui Iordan Datcu, *Ioana Andreescu. Eseu despre proza și studiile sale de antropologie* (Editura „Grai și Suflet" — Cultura Națională, București, 2009). În *Argumentul* cărții, autorul mărturisește, de altfel: „Cu excepția volumului Soare sec (E.P.L., 1968), niciuna din cărțile sale n-a apărut în românește. Marin Sorescu a voit, ca ministru al Culturii, din respect pentru opera ei, dar și din solidaritate oltenească, să-i traducă în românește întreaga operă, însă ministeriatul său a fost scurt (25.XI.1993 — 5.V.1995). Situație nedreaptă. De aceea, paginile acestea ale noastre se voiesc o contribuție la mai buna cunoaștere a operei sale în România." (pp.6-7).

Iordan Datcuschițează biografia intelectuală a Ioanei Andreescu, precum și a soțului acesteia, compozitorul și muzicologul Costin Miereanu. Ioana Andreescu s-a născut la 24 ianuarie 1934, la Stoina, jud. Gorj, în familia țăranilor Ion și Maria Andreescu, într-o familie cu mulți copii, aceasta mai având 5 surori și 3 frați. Și-a luat bacalaureatul la Școala Pedagogică din Craiova (1953), după care a urmat Facultatea de Filologie a Universității din București (1953-1958), unde l-a avut ca profesor pe Mihai Pop, care preda cursul de folclor literar. Dintre colegii de facultate pot fi amintiți: Gabriel Dimisianu, Georgeta Dimisianu, Nicolae Velea și Sorin Titel.

Ioana Andreescu s-a căsătorit în 1965, cu Costin Miereanu, „care s-a născut la 27 februarie 1943, la București, a făcut studii la Conservatorul muzical din București (1960-1966), apoi la Universitatea din Paris cu J. Greimas, obținând doctoratul în semiotică și estetică (1978) și pe cel în litere (1979) la Sorbona-Paris VIIII. Devine profesor de filozofie, estetică și știință a artei la Universitatea Paris I și director artistic al Editurii Salabert. A compus muzică simfonică,vocal-simfonică, de teatru, de film, de cameră, electronică și corală. A scris studii de muzicologie." (pp. 10-11).

Dacă în țară a avut „o bogată activitate de redactor la Editura pentru Literatură, unde a fost angajată în 1958, în vremea directoratului lui Petru Dumitriu, și din decembrie 1969 la editura Eminescu" (p. 9), Ioana Andreescu se stabilește din 1972, în Franța, la Paris. În același an, îi este reeditat, în traducere franceză, sub titlul *Soleil aride*, romanul *Soare sec*, cu care debutase în 1968, la Editura pentru Literatură din București. Va continua să scrie proză originală, iar în 1984, va publica un nou roman, *Discours sentimental* (La Table Ronde, Paris), pentru care a primit un premiu al Société des Gens de Lettres.

Accentul se deplasează totuși pe cercetarea antropologică. În 1976, își ia licența în sociologie la Universitatea din Paris Sorbona V, apoi masteratul la aceeași universitate, un an mai târziu. La 8 decembrie 1980, „obține un doctorat «de 3-ème cycle» în antropologie socială și istorică, lucrarea fiind intitulată *La sorcellerie au vingtième siècle: pratique magiques en Petite Valachie*, pentru care se documentase în Gorj între anii 1976 și 1980. Tipărește două cărți de antropologie: *Mourir à l'ombre des Carpathes*, în colaborare cu Mihaela Bacou (Payot, Paris, 1986), reeditată în limba italiană cu titlul *Morire all'ombra dei Carpazi* (Milan, Jaca Book, 1991) și *Où sont passés les vampires?*, Préface de Geneviève Calame-Griaule (Payot, Paris, 1997), aceasta și într-o bibliotecă de buzunar de mare tiraj (2004)." (pp. 11-12).

A colaborat cu alte studii la numeroase reviste, printre care: „Buletinul Bibliotecii Române" (Freiburg), „Cahiers de littérature orale", „Cahiers internationaux de sociologie", „Études balcaniques et mediterranéens", „Études roumaines et aroumaines", „Mystère" etc.

În diaspora, s-a bucurat de prietenia multor români printre care Eugen Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade. Cu acesta din urmă, care o prețuia drept „ethnologue de formation et écrivain de talent", a colaborat la *Enciclopedia religiilor*, vol. 9, coordonată de el. „Să mai amintim (doar, n. n.) că la un moment dat Mircea Eliade i-a propus Ioanei Andreescu să elaboreze împreună o carte despre mitologia morții în Europa. Numai modestia Ioanei a făcut să nu se înfăptuiască acest proiect, modestie pe care i-a lăudat-o Eliade." (p. 17).

Întreaga carte dedicată Ioanei Andreescu este un capitol din istoria exilului românesc, care este încă atât de puțin cunoscut. Meritul lui Iordan Datcu este de a fi analizat în profunzime nu doar opera autoarei, ci și relațiile româno-franceze din domeniul etnologiei. La sfârșitul cărții dăm peste bibliografia operei autoarei și receptarea critică de care a beneficiat aceasta, apoi peste un binevenit *résumé*. Un indice de nume și o bogată iconografie rotunjesc această carte, care, *grosso modo*, dă seama despre una dintre personalitățile importante ale exilului românesc care, printre atâtea alte lucruri, „A contribuit la mai buna cunoaștere a tradițiilor românești printre specialiștii străini."(p. 110).

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Lecturi în lumină

Corneliu Vasile: *Vitrina cu semnalări editoriale*

Apărută la editura din Buzău, Editgraph, la începutul verii lui 2022, cartea *Vitrina cu semnalări editoriale*, purtând semnătura lui Corneliu Vasile, aduce în faţa cititorului cronicile literare, scrise de-a lungul timpului, despre cărţile unor autori mai mult sau mai puţin cunoscuţi în lumea literară românească.

Profesorul de limba română şi de limba engleză, cu gradul didactic I, inspector şcolar într-o anumită perioadă de activitate, doctor în filologie ..., este dublat de poetul, prozatorul, criticul literar, eseistul şi epigramistul Corneliu Vasile, membru al Uniunii Scriitorilor din România, încă din 2003, Filiala Bucureşti-Poezie.

În *Prefaţa* cărţii, Corneliu Vasile pledează pentru încurajarea scrisului, punctând că rolul criticului este acela de a aduce în faţa publicului apariţiile editoriale, ce contribuie, fără îndoială, „la educarea estetică a cititorilor", atitudinea criticului literar fiind una de înţelegere şi acceptare, iar nu de negare, stopare, cum se întâmplă de multe ori în viaţa noastră literară.

Aşezate în ordine cronologică, recenziile acoperă o bună perioadă de timp, mai bine de trei decenii (1990-2021). Cartea este structurată în trei capitole: „Cronici literare", „Cărţi de epigrame", „Alte cronici", însumând aproape cincizeci de lucrări, cu o tematică extrem de variată: poezie, proză, poeme haiku, dicţionare biografice, jurnale de călătorie, portrete literare, memorialistică, cronică literară, scrieri epistolare, istorie literară, monografii, eseistică, lucrări enciclopedice, publicistică ... La final, vom găsi o *Fişă de autor* şi câteva referinţe critice. O carte bogată, diversă, din care se desprinde clar ideea că autorul ei este un cititor neobosit şi posedă o cultură generală vastă, fiind pasionat de evenimente literare, la care participă cu însufleţire.

La începutul anilor 2000, la o lansare de carte a prozatorului bucovinean prin naştere, dar roşiorean de o viaţă, Constantin T. Ciubotaru, am avut prilejul să-l întâlnesc pe autorul lucrării despre care vorbim şi să rămân plăcut impresionată de puternica sa personalitate culturală, de viziunea originală asupra operei confratelui Ciubotaru, ale cărui romane le-am parcurs şi eu şi am scris despre ele, la vremea apariţiei.

Cartea *Vitrina cu semnalări editoriale* adună între paginile sale, ca la o masă festivă, autori de toate vârstele, de profesii diferite, mulţi dintre aceştia fiind profesori de limba şi literatura română, conducători de cenacluri şi reviste literare, trăitori, în majoritate, în zona sudică a ţării. Găsim aici scriitori olteni, teleormăneni, buzoieni, vâlceni, bucureşteni, bănăţeni, constănţeni ..., fiecare cu particularităţile sale artistice, oameni pe care îi unesc dragostea pentru cuvântul scris, pentru limba română, precum şi dorinţa de a-şi exprima în graiul strămoşesc gândurile şi sentimentele cele mai elevate.

Este demnă de remarcat bogăţia de informaţii privind viaţa şi activitatea literară a fiecărui autor recenzat, elemente de detaliu care trezesc interesul cititorului şi îl determină pe acesta, de ce nu, să caute în librării cărţile semnalate.

Deşi se vehiculează tot mai des ideea că astăzi nu se mai citeşte, am convingerea că lucrurile nu stau aşa, dovadă fiind cartea *Vitrina cu semnalări editoriale* şi autorul ei, care citeşte şi scrie despre lucrările confraţilor cu dăruire şi cu convingerea fermă că actul de creaţie merită cunoscut, că lectura în sine ne înnobilează spiritul, făcându-ne mai buni, mai iubitori, mai altruişti.

Personalitate plurivalentă, Corneliu Vasile a publicat numeroase cărţi de beletristică, dar s-a aplecat cu acribia dascălului înnăscut şi asupra celor didactice. Lucrările din acest compartiment care conţin teste de limba şi literatura română sau de limba şi literatura engleză pentru clasele V-VIII, pentru bacalaureat şi admiterea în facultate sau pentru olimpiadele şcolare sunt utilizate cu succes de elevi în pregătirea individuală şi de profesori în munca la catedră.

Cu modestia care îl defineşte, Corneliu Vasile aşază la finalul cărţii sale doar câteva referinţe critice dintr-o paletă largă de aprecieri pozitive la adresa operei domniei sale. Iată ce spune criticul literar, prestigios profesor de limba română la rândul său, Nicolae Dina: „Cu un spirit critic remarcabil şi cu o claritate peremptorie a aprecierilor sale, Corneliu Vasile găseşte tonul cel mai potrivit în evaluarea creaţiilor despre care simte impulsul de a scrie, exprimând judecăţi de valoare din care sunt excluse negativismul, demolarea şi superficialitatea. Se remarcă atenţia acordată fiecărui scriitor, cărţii acestuia, lecturate cu acribie pentru a descoperi ideile importante, stilul şi măiestria artistică, aspecte necesare pentru a individualiza autorul în ansamblul literaturii contemporane".

Întrezărim în fiecare cronică literară inserată în *Vitrina cu semnalări editoriale* un amestec de pasiune şi rigoare intelectuală împletit cu curajul unei dorinţe de adevăr absolut.

Am crezut întotdeauna că profesorul de limba şi literatura română trebuie să treacă dincolo de graniţele didactice profesionale şi să devină el însuşi un creator, aceasta ca o consecinţă a învăţăturilor acumulate pe drumul devenirii sale. Cartea *Vitrina cu semnalări editoriale* vine să îmi întărească această convingere, având în vedere numărul mare de scriitori, cuprinşi în ea, proveniţi din rândul dascălilor de limbă românească.

Intrând în posesia acestei cărţi, prin bunăvoinţa autorului, m-am bucurat tare mult văzând că două dintre cărţile mele de versuri, *Floarea de lotus* (2016) şi *Între două veşnicii* (2021) au intrat în atenţia criticului literar Corneliu Vasile, căruia îi aduc, pe această cale, mulţumirile calde ale sufletului meu, mereu însetat de frumos.

Domniţa Neaga,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Subtilizarea/ Confiscarea lui Dumnezeu? *În ce cred cei care nu cred,* de Carlo Maria Martini și Umberto Eco

Profeția lui André Malraux despre secolul al XXI-lea este mai degrabă pesimistă, mai ales că ființăm într-o lume secularizată, tot mai distanțată de Arhitectul universului, egocentrică, axată doar pe puterea umană, aptă a cuceri galaxia, cu un cod moral nebiblic. Așadar, nu un mileniu teist, în care să primeze binele, adevărul și frumosul. Un scriitor de geniu, omis, spre regretul colectiv, de la premiul Nobel, totodată, un savant mondial, poartă un dialog constructiv cu cardinalul Carlo Maria Martini pe o temă esențială — Dumnezeu și credința oamenilor —, fetișizată, în ultima vreme, direcționată către filosofic, agnosticism, ca și cum ar fi rușinos a-l proclama pe Domnul sfătuitorul tău, doctorul sufletelor istovite. În volumul suscitat (Editura Polirom, 2011), doi faimoși intelectuali italieni comunică prin 8 epistole, la care se adaugă unele comentarii nepersonale, dar avizate, relevând puncte de vedere similare adesea, precum și diferențiatoare.În prima intervenție, Umberto Eco mixează Apocalipsa lui Ioan cu textele apocrife și reiterează mesajul că ceasul escatologic nu-i departe, argumentând cu omnipotența Fiarei, sărăcia, războaiele, molimele, dramaticele experiențe în oceane, depozitele nucleare, expansiunea iresponsabilă, inimaginabilă a maleficului, risipirea zestrei native, asumarea unor acte antibiblice, cumplite ca sinuciderea, drogurile ... Dincolo de dubitația înlănțuirii Satanei, a călăuzirii după preceptele Parusiei, se recomandă speranța, încrederea într-un **mâine meliorist**, dar și prudență în suprasolicitarea canalelor de televiziune, cu ținte care nu coincid cu mentalul echian.

Replica teologului/prelatului — consensuală — sugerează rolul nu tocmai fast, etic al mediei plurale, care își camuflează erorile și plusează expresiv prin descrierea Apocalipsei drept un „recipient cu imagini înfricoșătoare" (p. 21). Eco induce un element nou în discuție — omuciderea, păcatul lui Cain — asociindu-l femeii moderne care a refuzat a mai fi o mamă perpetuă, purtătoarea de sarcină cu demnitate. „Steagul vieții (trebuie) să fluture!" — proclamă marele romancier, el însuși cu o infantilitate nu tocmai sublimă — căci „mișcă toate sufletele" (p. 29). Aroganța omului de „animal rațional" îi ilimitează potențele, aureolându-l cu statutul de unic proprietar al Terrei, care uită a mulțumi cuiva pentru darurile oferite.

Aprobând și chiar augmentând ideea preopinentului, Carlo Maria Martini nuanțează că nașterea unui copil înseamnă un lucru minunat, un miracol al naturii pe care trebuie să-l acceptăm (p. 38), de aici și actualizarea îndemnului evangheliștilor de a nu ne teme de cei care ucid trupul, nu și sufletul ... (p. 40), deoarece, afirma Hristos, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!" (Ioan, 14, 6).

Dezbaterea se animă prin plonjonul în realitatea imediată care, punctează Eco, aprobă celibatul, smochingul, alcoolul, libertatea de acțiune, exprimare și gândire, inclusiv, blasfemia. Din acest regal ideatic nu lipsesc referințele livrești la Toma D' Aquino, Tertulian, Sf. Augustin, precum evocarea Papei Ioan Paul al II-lea. Pline de substanță și minicapitolele „Bărbații și femeile în viziunea Bisericii" (pp. 46-58), „Biserica nu împlinește așteptări, ea celebrează mistere" (pp. 59-70), „Despre lipsa credinței ca nedreptate"(pp. 123-126).Există vreo șansă ca laicul să afle lumina binelui? (pp. 71-80). Da, cu condiția să afle de (reperul) Hristos, fie, minimal, ca subiect de povestiri (p. 92 ș. u.), să fie mai bun, cel puțin, să aplice iubirea universală, să ofere ajutor celor în momente de cumpănă, să ierte pe aproapele său (p. 92). Reluând interogația-titlu, neadepții unei religii cu epicentru divin ar trebui — conchid învățații italieni — să fie purtători de gânduri pozitive, de iubire (creștină/universală) sau de sentimente favorabile, corecți, drepți, să desfidă minciuna, prejudiciul, să nu se abată de la convingerile morale. „Firește, aș vrea mult ca toți bărbații și femeile din lume, chiar și *aceia care nu cred în Dumnezeu* să posede fundamente etice clare pentru **corectitudinea faptelor lor** și să acționeze în conformitate cu ele." (p. 72).

Indiferent de etichetarea drept utopică, absurdă, ipoteza existenței unei „specii mizerabile, infame, care a săvârșit atâtea orori" (p. 92) primește un bonus apreciativ dacă se dorește Adevărul, „iar în conflictele de credință vor trebui să prevaleze Caritatea și Prudența." (p. 93).De reținut limbajul frust, nesofisticat, cu inserții artistice ori instanțe cărturărești credibile.

Prof. Dr. **Iulian Bitoleanu**

Expoziţie inedită la Roşiori de Vede

- urmare din pag. 1 -

Cu speranţa de a obţine licenţa de fabricaţie a avionului mediu curier Caravelle, produs în anii 1960 de Sud Aviation, dar şi avionul de vânătoare Mirage pentru Armata română, preşedintele de atunci al României, Nicolae Ceauşescu, a primit, în 1968, vizita de stat a preşedintelui Franţei, generalul Charles de Gaulle. Nu a reuşit chiar ce a dorit, dar a obţinut, totuşi, licenţa Manicatide — IAR 823 sau IAR 824, IAR 825, IAR 828. Un loc important în producţia ICA, redat de materialul expus, este producţia de planoare şi motoplanoare, dintre care se disting foarte performantele aeronave proiectate de Iosif Şilimon şi fabricate de colectivul pe care chiar el îl conducea, anume planoarele IS-28 şi motoplanoarele IS-28 M, cu variantele respective, descrise din punct de vedere tehnic şi comercial

pentru fabricarea elicopterului uşor SA 316 B III Alouette, pe care l-a introdus imediat în producţie la Braşov, înfiinţând, în acest scop, Întreprinderea de Construcţii Aeronautice. Produsul românesc a purtat denumirea IAR 316 B III, păstrând şi porecla iniţială „Alouette". Peste 200 de unităţi au fost produse de ICA, majoritatea fiind comandate de armată. A fost unul dintre vehiculele aeriene preferate ale lui Ceauşescu, care l-a folosit pentru numeroasele sale deplasări în vizite de lucru prin ţară, ca şi pentru expediţiile lui de vânătoare.

Al doilea elicopter preluat, prin licenţă, de către ICA, de la Aérospatiale a fost SA 330 Puma, un elicopter mediu, cu multiple capabilităţi, cu destinaţie civilă şi militară, pe care l-a introdus în drept unele dintre cele mai profitabile produse pentru export ale României.

Expoziţia ilustrează producţia fabricii de avioane de la Ghimbav, aşa cum o cunosc braşovenii, cu o bogată colecţie de machete de protocol. Machete realizate în fabrică, din fibră de sticlă, extrem de fidele, la o scară mare şi generoasă în detalii, piturate exact ca aeronavele reale, dintre cele folosite de-a lungul anilor pentru promovare şi marketing. Seria este completată de un IAR-824 realizat de domnul Aurel Florin Moldovan.

La Roşiori, activitatea de vernisare a expoziţiei a fost condusă de doamna muzeograf Veronica Cojocaru, care i-a avut alături pe domnii Traian Constantin Dumbrăveanu (istoric, dar şi proiectant de aeronave), de la Muzeul „Casa Mureşenilor", şi Mihai-

fabricaţie după 1974. Au fost construite până în 1989 aproximativ 160 de unităţi în variantele civil, militar şi VIP, o parte dintre ele fiind destinate exportului.

Al treilea tip de elicopter, o creaţie originală a ICA, anume IAR-317 Airfox, ca şi al patrulea, elicopterul sovietic Kamov Ka-126, au completat gama de aeronave cu aripă rotitoare fabricate la Ghimbav, chiar dacă acestea au rămas doar la stadiul de prototip.

Cele 14 panouri redau istoria ICA, începând cu primul elicopter Alouette, continuând cu Puma variantele H, L şi G, dar şi cu proiectele de modernizare Puma Socat, Puma NATO, Puma SM şi Puma Naval.

Nu sunt uitate sau neglijate nici alte preocupări ale ICA Ghimbav Braşov. Alte panouri povestesc istoria avioanelor uşoare şi utilitare proiectate şi fabricate la ei, din gama celor gândite şi desenate de Radu Atanasie Petrescu, ambasadorul roşiorean la Braşov, ambii membri ai primei organizaţii din România înfiinţată anume (în 1987) pentru studierea Istoriei Aviaţiei Române: **Asociaţia Aviatorilor Braşoveni**. Cei trei au prezentat expoziţia unui public format în principal din elevi de la liceele locale, cel mai numeros fiind grupul condus de profesorul Laurenţiu Berevoescu, de la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu".

Prin conţinutul său, prin etalarea materialelor — panouri şi machete — şi prin cuvântul celor care s-au ocupat de amenajare, expoziţia „**Aviaţia Braşoveană 1968-2021**" a atras atenţia vizitatorilor, bucurându-se de un real succes şi promiţând şi alte colaborări dintre cele două prestigioase unităţi muzeale din Roşiorii de Vede şi Braşov.

Expoziţia va rămâne deschisă la Roşiori până la sfârşitul lui octombrie 2022, oferind cadrul ideal pentru desfăşurarea unor interesante activităţi educative.

O incursiune prin istoria controversată a Ucrainei (VII)

Despre teritoriile românești și românii din Ucraina

S-a discutat mult în ultimul timp despre românii din Ucraina, frații noștri întru neam care trăiesc astăzi risipiți în mai multe regiuni ale spațiului ucrainian. Evident, soarta lor a fost vitregă de a lungul istoriei, indiferent de context, este și acum. La 1775-1777, Bucovina cădea sub stăpânirea Imperiului Habsburgic, iar în 1812, Basarabia sub cea a Imperiului Rus. La vremea aceea, Ucraina ca stat nu exista. Evident că soarta lor a fost una potrivnică, mai ales în cazul celor de sub talpa rusească. În 1918, s-a format statul unitar român și marea majoritate a teritoriilor românești aflate sub stăpânire străină s-au unit cu țara. Spun marea majoritate deoarece au rămas în afara hotarelor României Mari o serie de pământuri, fie datorită ingerinței marilor puteri și deciziilor luate după Primul Război Mondial, fie slăbiciunii și ignoranței autorităților și diplomației românești.

Deși au dorit să se unească deopotrivă cu România, românii din Transcarpatia sau Maramureșul de Nord, mai precis cam două treimi din Maramureșul istoric românesc medieval, în cifre, 6700 din 10500 de km pătrați — precum și cei din regiunea Odessa — au fost în cele din urmă abandonați.

Astfel, la 1 Decembrie 1918, delegații populației românești din Maramureșul de Nord au fost prezenți la Alba Iulia și au cerut unirea cu Regatul României, dar fără rezultat. Rutenii ucrainieni dețineau atunci majoritatea, dar erau în continuare multe sate în întregime românești sau cu majoritate românească, cum a fost cazul și multora din nord-vestul Transilvaniei, din Crișana, rămase la Ungaria, după război. Este drept, între timp, la nivelul întregii zone, românii deveniseră minoritari în această regiune veche pur românească, din cauza în special a politicii de colonizare a austriecilor, valabilă desigur și în alte spații românești anexate.

Cum știm, Rezoluția Unirii a făcut referire la întinderea României Mari „de la Nistru pân' la Tisa", ceea ce să recunoaștem a fost o greșeală, delegații din Maramureșul de Nord s-au simțit abandonați și au protestat cerând să se modifice „până dincolo de Tisa", dar în zadar ... Acest lucru ar fi putut fi totuși realizat de către statul român în urma tratativelor purtate la Conferința de pace de la Paris, pe baza dreptului legitim istoric, dar cunoaștem ce probleme mari au fost la Paris și cum ni s-au impus niște decizii nedrepte. Proclamarea Republicii Sfaturilor a lui Bela Kun, o primă nouă versiune comunistă după cea din Rusia, în martie 1919, a dus, pentru scurt timp, la acapararea Transcarpatiei de către Ungaria. Campania victorioasă a armatei române din vara lui 1919 care a ajuns la Budapesta a dus la înfrângerea bolșevicilor maghiari, dar și la trecerea zonei sub control românesc.

Și aici intervine situația revoltătoare și greu de acceptat la care s-a ajuns, aceea că România nu a revendicat teritoriul și nici măcar o parte din el, măcar acela în care erau comasate mai spre graniță așezările cu populație curat românească printre care Slatina, Ocna Slatina, Biserica Albă, Apșa de Jos, Apșa de Mijloc, Lunca, Teceu, Bocicoiul Mare sau majoritar românească ca Brustura, Apșa de Sus, Remeți, Bedeu, Moora, Iholz, Bogdan, Frasin și încă altele, Aceste nume de localități nu spun probabil nimic cititorilor dar ele trebuiau să aparțină României! Ce s-a întâmplat? Autoritățile române au cedat Transcarpatia noii conduceri de la Budapesta, de după izgonirea bolșevicilor! Poate că cititorii rămân stupefiați, dar așa a fost ...

Însă, la Conferința de pace de la Paris, un stat nou creat după război, Cehoslovacia, și-a exprimat dorința de a alipi această Transcarpatie, având în vedere faptul că o parte era locuită de slovaci, în partea de nord. Ceea ce de altfel se va și realiza, în 1921, când a fost parafat Tratatul româno-cehoslovac, numit „Protocolul privitor la regularea unor amănunte ale frontierei dintre România și Cehoslovacia" prin care se stabilea granița pe Tisa și astfel se consfințea trecerea regiunii la Cehoslovacia. Și iată cum românii de aici cunoșteau o nouă stăpânire, după cea austriacă și cea ungară. S-au pierdut nu doar comunități românești, dar și resurse importante, minereuri, ape minerale, păduri.

Și Transcarpatia a fost a Cehoslovaciei până în 1939, înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, atunci când, după dispariția acesteia ca stat, în urma invaziei Germaniei naziste, a revenit Ungariei horthyste, cu acordul lui Hitler. La sfârșitul lui 1944, Armata Roșie, în contextul ofensivei sale împotriva Germaniei, a ocupat teritoriul care ar fi putut reveni, logic, Cehoslovaciei eliberate, însă nu va fi așa, deoarece Stalin a decis ca Transcarpatia să fie înglobată în URSS, mai precis în Republica Sovietică Socialistă Ucraineană. Se întâmpla în 1945. De atunci acest teritoriu românesc, Maramureșul de Nord sau Transcarpatia aparține Ucrainei, mai întâi republicii comuniste sovietice, apoi, din 1991, Ucrainei independente, unde este în prezent.

Conform recensământului din 2001, efectuat de autoritățile ucrainiene, în Transcarpatia trăiau circa 7,86% din românii din Ucraina, însemnând peste 30000 de locuitori, în prezent foarte probabil mai mulți, ceea ce raportat la suprafața teritoriului este desigur puțin, dar explicabil, normal, prin politica de colonizare și de asimilare care a redus puternic etnia românească, aducând în acest spațiu ruteni ucrainieni, germani, maghiari, evrei, slovaci. Un aspect demn de consemnat este că aproape în totalitate s-au declarat români la acest recensământ, nerenunțând la identitatea națională, cu toate că statul român a renunțat la ei cu un secol în urmă.

Acești români, să le spunem maramureșeni, lipsiți în mare parte de drepturile lor etnice în cadrul statului ucrainian, au fost și sunt ignorați de autoritățile de la București, dar ei vorbesc, simt și trăiesc românește, într-un dulce grai maramureșean. Bisericile vechi românești din Maramureșul de Nord, incluse în patrimoniul UNESCO, sunt din păcate închise, singurul ziar în limba română prin care mai circula informația în limba română s-a desființat, din lipsă de fonduri. Există totuși fruntași inimoși care mențin încă vii identitatea și cultura românească, s-au constituit asociații culturale printre care „Asociația social-culturală George Coșbuc", „Uniunea Regională Dacia", „Asociația Speranța". Mai mult de atât, de fiecare dată, pe cât pot și li se permite, prin intermediul acestor lăudabile asociații patriotice, ei sărbătoresc evenimente de marcă ale istoriei noastre și omagiază la 1 Decembrie România Mare care, din păcate, nu i-a inclus și pe ei.

Cinste și respect fraților noștri români de dincolo de Tisa, vitregiți de soartă!

— Va urma —

prof. **Victor Gabriel Osăceanu**

Medalia centenar George Coșbuc

La 20 septembrie 1866, în Hordou, Bistrița-Năsăud, se năștea George Coșbuc, poetul despre care Nicolae Iorga a afirmat că „a cântat toate vitejiile neamului, de la Gelu al legendei până la dorobanții lui 77". De altfel, întreaga creație poetică a lui George Coșbuc este străbătută de un puternic fior patriotic, de dragoste pentru popor, pentru pământul românesc, pentru istoria noastră. Și chiar dacă George Coșbuc nu a avut șansa să vadă România întregită, murind cu câteva luni înaintea Marii Uniri, în scrierile sale, mai ales după anul 1890, a exprimat, din ce în ce mai pregnant, idei naționale, manifestate în direcția pasiunii către folclor, ca temelie a literaturii culte, dar și către istoria națională, trecând peste granițele impuse politic și militar. Tocmai de aceea, Liviu Rebreanu spunea: „A adus lumină, sănătate, voioșie. Scrisul lui Coșbuc trăiește și va trăi cât va trăi neamul românesc".

La împlinirea a 100 de ani de la nașterea sa, a fost emisă o medalie din bronz cu diametrul de 60 mm.

Pe avers este redat bustul poetului, cu privirea în față, având în exergă semnătura „George Coșbuc", în facsimil, și anii 1866 – 1918.

Pe revers apar două ramuri de laur legate cu fundă. Deasupra, pe două rânduri, este înscris 100 ANI 1866 – 1966 și circular, între două cercuri concentrice, legenda DE LA NAȘTEREA LUI GEORGE COȘBUC.

Muzeograf **Veronica Cojocaru**

Foto: sursa internet

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

(Urmare din pag. 1)

Centrul ED Teleorman a organizat un eveniment cu acest prilej, constând în transmiterea online a discursului președintelui CE, dar și o dezbatere pe marginea acestuia și a intervențiilor europarlamentarilor în plenul PE, la care au participat reprezentanți ai Administrației locale, primarul municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, jr. Gabriel Argeșeanu - purtător de cuvânt al primăriei, reprezentanți ai mass media, oameni de cultură, membrii ai comunității.

În Anul European al Tineretului, tinerii mai mult decât oricând și-au exprimat viziunea asupra prezentului și viitorului nostru comun. Ca urmare, la manifestare au participat elevi ai Colegiului Național „Ansatasescu", ai Liceului Tehnologic „Virgil Madgearu" și ai Liceului Tehnologic „Anghel Saligny", dar și elevi de la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu", însoțiți de prof. Eugenia Viorica Staicu, prof. Victor Gabriel Osăceanu și prof. Florin Iordăchiță.

Feedback-ul evenimentului a fost următorul: aprecierea modului în care UE a susținut Ucraina încă de la începutul invaziei sale de către Rusia, necesitatea unirii eforturilor în vederea stopării degradării mediului înconjurător și a schimbărilor climatice, reînvierea spiritului de la Maastricht, punerea în practică a promisiunii privind neutralitatea climatică a Europei: *„Nu vom lăsa pe nimeni în urmă"*, beneficiile aderării României la UE, fără a ne pierde identitatea, unitate în diversitate sunt doar o parte a concluziilor zilei speciale pentru cetățenii europeni. Pe de altă parte, participanții au tras un semnal de alarmă asupra creșterii necontrolate a prețurilor, criza energetică, măsurile luate de politicieni în detrimentul cetățenilor europeni, fără raportare la realitatea locală, neacceptarea României în Spațiul Schengen etc.

Dincolo de toate aceste aspecte, Uniunea Europeană este „O Uniune a cărei forță stă în unitate. O Uniune care reușește împreună. O Uniune a hotărârii și a solidarității!", așa cum a afirmat prețedinta Comisiei Europene în discursul său privind starea Uniunii.

• *Tabăra de comunicare și abilități practice pentru voluntari EUROPE DIRECT*

ED Teleorman, în parteneriat cu ED Târgoviște și Asociația Forumul Artelor Vizuale, a organizat, în perioada 31 august - 6 septembrie, la Eforie Sud, județul Constanța, Tabăra de comunicare și abilități practice pentru voluntari ED, cu tema: ***„Nouă chiar ne pasă, dar ție?"***. Evenimentul a adus împreună 20 de voluntari de la cele două centre de informare europeană, care au pus în scenă mai multe reprezentații de teatru forum în cadrul campaniei ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva!"***, la Grădina de vară CINEMASCOP din Eforie Sud.

- JURNALUL TABEREI -

► În data de 31 august, atunci când a început acest proiect de comunicare și abilități practice, s-a strigat adunarea dis de dimineață (7:30), atunci când 10 voluntari ED Teleorman, însoțiți de managerul Marinela Rușanu și de consilierul de comunicare Aurelia Bărbuț, au pornit la drum din Roșiori de Vede, cu destinația Eforie Sud. În jurul orei 14:30, delegația a ajuns la locul de cazare, acolo unde au fost așteptați de voluntarii ED Târgoviște implicați în acest proiect minunat, coordonați de neobositul manager Vlăduț Andreescu. Între orele 17-19, echipele ED au făcut cunoștință și au învățat de la managerul ED Târgoviște cum să se integreze într-un grup nou, au trecut în revistă obiectivele taberei și planul detaliat pentru zilele următoare. Ziua s-a încheiat cu un ice breaking și cină, moment în care s-au consolidat relațiile dintre voluntarii celor două centre de informare europeană, scopul fiind promovarea unei platforme regionale de rețele europene.

„De la aspecte legate de climă la aspecte sociale și digitale, tinerii se află în centrul procesului nostru de elaborare a politicilor și al priorităților noastre politice", spunea președinta Comisiei Europene Ursula Von der Leyen. Într-adevăr, tinerii sunt în centrul preocupărilor noastre pentru că ***nouă chiar ne pasă! Dar ție?***

► Ziua a doua a taberei de comunicare a fost una memorabilă din toate punctele de vedere. Astfel, prima parte a zilei a fost dedicată teambuilding-ului ***„Implicarea tinerilor în construirea unui viitor mai bun – mai verde, mai incluziv și mai digital***, moment în care tinerii noștri voluntari, alături de colegii lor de la ED Târgoviște, au beneficiat de activități non formale și ateliere de lucru în paralel, coordonate de centrele de informare europeană ED Târgoviște&ED Teleorman. A urmat prânzul și vizitarea stațiunii Eforie Sud, iar seara zilei de 1 septembrie a aparținut reprezentației de teatru forum oferită publicului (venit în număr mare la eveniment) de către echipa și voluntarii ED Târgoviște.

Evenimentul a fost precedat, cum altfel, de promovarea directă a campaniei ***Stă în puterea ta să schimbi ceva***, toți voluntarii interacționând cu turiștii, dar și cu localnicii, difuzând flyere și postând prin stațiune afișele acțiunii.

Cum era de așteptat, spectacolul de teatru forum cu tema ***„Planul ecologic european – Să acționăm ACUM și pentru generațiile viitoare",*** oferit de colegii noștri dâmbovițeni, a fost un real succes, publicul intervenind pentru schimbarea în bine a narațiunii. A fost o nouă zi în care s-a demonstrat că implicarea activă face diferența.

► Pentru echipa și voluntarii ED Teleorman, ziua de 2 septembrie trebuia să fie una extraordinară și inedită... Așa am gândit atunci când am programat evenimentele din această zi, iar realitatea a fost mai mult decât ne-am fi așteptat...

După ritualul obișnuit al dimineții, tinerii noștri au aflat elementele pozitive și negative ale Legii voluntariatului de la managerul ED Teleorman – Marinela Rușanu. La ora 14, centrele ED Târgoviște și Teleorman au prezentat produse și materiale informative ED și au evidențiat munca alături de voluntari. La ora 19, la Grădina de vară *Cinemascop* din Eforie Sud, urma să aibă loc debutul spectacolului de teatru forum cu tema ***„Planul ecologic european – Gata să acționăm pentru natură!"***, prezentat de voluntari ED Teleorman, din cadrul campaniei ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva"***. Dacă în prima parte a zilei, soarele ne-a mângâiat cu razele sale, după ora 15, vremea s-a schimbat radical, iar ploaia torențială care s-a abătut asupra litoralului românesc părea că ne va nărui planurile. La toate acestea s-a adăugat și imposibilitatea unuia dintre voluntarii noștri de a-și putea interpreta rolul în cadrul scenetei...

În ciuda tuturor acestor probleme, piesa de teatru forum a fost pusă în scenă în cadrul ***Festivalului eco-art Eforie Colorat 2022***, iar reacțiile publicului adunat la terasa Grădinii de vară Cinemascop au fost dintre cele mai frumoase.

La finalul acestei zile incredibile, alături de managerul ED Târgoviște, Vlădut Andreescu, ne-am adunat pentru a analiza, la cald, toate elementele spectacolului de teatru forum, iar feedback-ul a fost unul extrem de pozitiv, ceea ce nu poate decât să ne bucure sufletele și să dea speranțe pentru viitor.

► Deși a fost weekend, ziua de 3 septembrie a avut un program variat în cadrul ***Taberei de comunicare și abilități practice pentru voluntari ED.*** Astfel, la ora 10, a avut loc atelierul ***„Imaginează, creează, inovează… alături de tineri pentru tineri!"***, în coordonarea centrului ED Târgoviște, moment potrivit pentru tinerii noștri voluntari de a fi creativi, de a-și exprima viziunea, de a fi implicați. După prânz, managerul ED Târgoviște, Vlăduț Andreescu, să realizeze o prezentare generală a ***„Instrumentelor de bază în vederea dezvoltării abilităților și deprinderilor practice pentru viață la tineri".*** Și pentru că una dintre prioritățile Comisiei Europene pentru anul 2022 este ***Pactul verde european***, de altfel și tema Campaniei ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva"***, am combinat modul de a ne deplasa *(mersul pe jos, cu trenul și cu mijloace de transport în comun)* și am vizitat municipiul Constanța, acolo unde a avut loc și mini-trainingul de managementul conflictelor pentru voluntari, susținut de echipa ED

Teleorman, intitulat ***„Ești voluntar? Ce înseamnă pentru tine lucrul în echipă?"***. A fost un nou prilej pentru ca tinerii noștri să se cunoască mai bine, să se accepte unul pe celălalt, să consolideze relațiile dintre ei, să învețe să lucreze în echipă.

► Tabăra de la Eforie Sud a continuat în același ritm alert și în cea de a cincea zi de desfășurare. Deși după micul dejun era programată vizitarea unor monumente istorice și obiective turistice din Mangalia și Venus, totuși voluntarii noștri au decis să susțină o nouă reprezentație de teatru forum pentru o doamnă originară din China, stabilită de mai mulți ani în România cu familia, care nu a putut participa, din cauza vremii nefavorabile, la spectacolul cu tema ***„Planul ecologic european – Gata să acționăm pentru natură!"***, prezentat de voluntari ED Teleorman, din cadrul campaniei ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva"***, în data de 2 septembrie, la Grădina de Vară Cinemascop. Vorbitoare de limba română, de altfel având un doctorat în opera lui Marin Preda, doamna Yan Su a fost impresionată de interpretarea tinerilor noștri artiști, dar mai ales de faptul că sunt interesați de subiecte legate de protejarea mediului înconjurător, deși sunt doar niște copii. A urmat un schimb cultural despre China și România, dar și despre cum putem să acționăm și ne comportăm pentru a reduce poluarea Planetei Albastre. Concluzia zilei: oricât am fi de diverși, suntem extrem de uniți în cauzele pe care le susținem!

► Cea de-a șasea zi a taberei de comunicare de la malul Mării Negre a fost la fel de animată precum cele anterioare. Astfel, după micul dejun, a avut loc un mini-training de managementul conflictului pentru voluntari, organizat de echipa ED Teleorman, pentru ca la ora 14, să se desfășoare atelierul de metode non formale pentru voluntarii și membrii echipelor ED Târgoviște și ED Teleorman, dedicate promovării unei platforme de rețele europene în Regiunea Sud-Muntenia. La ora 17, a avut loc evaluarea stilurilor personale de lucru, dar și prezentarea unui studiu de caz intitulat ***„Centura de siguranță defectă"***, de altfel un nou atelier de metode non formale pentru ambele echipe EUROPE DIRECT, scopul fiind același: promovarea unei platforme de rețele europene în Regiunea Sud Muntenia.

Și pentru că evaluarea a avut loc, feedback-ul a fost primit, iar rezultatele acestei tabere de comunicare și abilități practice pentru voluntari ED au fost excepționale, nu se putea ca protagoniștii acestui eveniment – VOLUNTARII ED Teleorman și ED Târgoviște să nu fie felicitați, oferindu-li-se ***Diploma Campaniei „Stă în puterea ta să schimbi ceva"*** pentru participarea activă la ***Tabăra de comunicare și abilități practice pentru voluntari ED*** cu tema ***Nouă chiar ne pasă, dar ție?.***

Pentru că am avut alături de noi 10 tineri de nota 10 din toate punctele de vedere, ne face o mare plăcere să vii prezentăm și dumneavoastră, începând cu cel mai mic, până la cel mai mare. Iată care au fost ***„diamantele"*** noastre teleormănene: **MUSTAFA TEKE** (14 ani, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr" - București); **ALESSIA MARIA STOICA** (15 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **IOANA CRĂCIUN** (16 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **DORA IATAN** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **DARIA NICULCEA** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **CĂLIN BĂNĂȚEANU** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **GABRIELA CĂTĂLINA FLORICEL** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **ANDREI FRUNZĂREANU** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu"); **BIANCA TUTUNARU** (17 ani, Colegiul Național „Anastasescu") și **ANDREEA CĂTĂLINA CÂMPEANU** (18 ani, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny"). Felicitări, *simpaticilor*, și vă mulțumim pentru timpul petrecut alături de noi!

► Ireal cât de repede a trecut timpul și a venit și ziua de 6 septembrie, ultima din cadrul Taberei de comunicare și abilități practice pentru voluntari ED, desfășurată la Eforie Sud... Ne-am despărțit cu greu de colegii și prietenii noștri de la Târgoviște, ne-am luat „la revedere" de la Marea cea mare, de care nu prea am avut timp..., dar și un „bun rămas" de la supertalentații noștri VOLUNTARI implicați în acest proiect minunat, de altfel FAMILIA EUROPE DIRECT Teleorman.

Mulțumim, ED Târgoviște, pentru acest parteneriat extrem de reușit și motivațional pentru toți cei implicați! Mulțumim tuturor voluntarilor participanți la acest eveniment și îi felicităm pentru munca și dăruirea lor! Mulțumim Asociației „Forumul Artelor Vizuale" pentru colaborare și găzduire!

Până data viitoare, nu uita: ***EXPRIMĂ-ȚI VIZIUNEA! IMPLICĂ-TE!***